

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Fortsættelse af forespørgsel nr. F 63 [afstemning]:

Forespørgsel til socialministeren og indenrigs- og sundhedsministeren [om demente].

Af Pia Kristensen (DF) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 9/4 2003. Fremme af forespørgslen vedtaget 22/4 2003. Første del af forespørgslen (forhandlingen) 27/5 2003. Forslag til vedtagelse nr. V 124 af Flemming Oppfeldt (V), Sandy Brinck (S), Pia Kristensen (DF), Else Theill Sørensen (KF), Kim Sejr (RV) og Tove Videbæk (KRF)).

Formanden:

Forhandlingen er afsluttet, og vi går derfor straks til afstemning.

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. V 124 af Flemming Oppfeldt (V), Sandy Brinck (S), Pia Kristensen (DF), Else Theill Sørensen (KF), Kim Sejr (RV) og Tove Videbæk (KRF) (*se side 10155*) vedtoges enstemmigt med 107 stemmer.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Tredje behandling af lovforslag nr. L 211: Forslag til lov om TV 2/DANMARK A/S.

Af kulturministeren (Brian Mikkelsen).

(Fremsat 3/4 2003. Første behandling 25/4 2003. Betænkning 7/5 2003. Anden behandling 15/5 2003).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jens Rohde (V):

I fredags kunne man i Berlingske Tidende læse en kronik, som var skrevet af oppositionspartierne. Her blev det påstået, at privatiseringen af TV 2 udelukkende er et spørgsmål om ideologi

for regeringen. Det er for det første ikke korrekt, og det skal jeg vende tilbage til.

Det mest interessante i den kronik og i den debat, vi har haft det sidste års tid, er imidlertid, at partierne hævder, at de er parat til at udvikle TV 2 og gøre dets programflade mere attraktiv i offentligt regi. Man kan spørge: Attraktiv for hvem? Men lad det nu ligge. Men det skærer i øjnene, at partierne ikke giver ét eneste bud på den udvikling, de taler om, og de fortæller heller ikke, hvor mange kroner danskerne skal betale mere oven i den licens, som i forvejen er verdens højeste. Det kunne være interessant at få svar på det her i dag.

TV 2 står over for store udfordringer i de kommende år. Mediesammensmeltningen vil øge konkurrencen drastisk for alle medievirksomheder, og i den sammenhæng er det vigtigt for en station, der arbejder fuldt ud på markedsvilkår, at den kan udvikle sig frit uden politiske begrænsninger.

Uanset om TV 2 fortsætter under de nuværende vilkår, eller om man privatiserer TV 2, er det helt afgørende for stationens eksistens, at den får mulighed for at udvikle nye selskaber som f.eks. betalingskanaler, pay per view-tjenester, radiotjenester og forretningsinitiativer på internettet. Det kan man jo bare give den lov til alligevel, har hr. Søren Søndergaard sagt her fra Folketingets talerstol. Ja, det kan man, men ville det være rimeligt? Vores svar er: Nej!

Kl. 9.05

Hvis en tv-station skal agere på det frie marked og derfor hente sin største indtjening herfra, og den samtidig er statsejet og får licenspenge, må man naturligvis sætte en række begrænsninger for en sådan stations virke, for ellers vil den kunne forhindre andre medievirksomheder i at udvikle sig og eksistere. Spørg blot i dagbladsbranchen.

Regeringen har taget konsekvensen af mediesammensmeltningen og konkurrencen. Det er ikke hensigtsmæssigt for TV 2 at være underlagt de politiske bindinger, som vi er nødt til at fastholde i dag, for det vil nemlig betyde enten langt flere offentlige penge eller stationens død, og vi ønsker ingen af disse to ting.

Vi vil imidlertid ikke frigøre TV 2 af de bindinger, som vedrører forpligtelsen til at sende tv, der som minimum har det programudbud, der forefindes på kanalen i dag. Det er helt afgørende for Venstre, for regeringen og for forligspartierne, at TV 2/DANMARK er forpligtet over for hele befolkningen til at sikre et bredt udbud af

programmer omfattende nyhedsformidling, oplysning, kunst og underholdning. Der skal tilstræbes kvalitet, alsidighed og mangfoldighed, TV 2 skal gennem en aktiv sprogpolitik medvirke til at bevare og udvikle det danske sprog, bl.a. ved at formidle et ordentligt og korrekt dansk, og TV 2 skal lægge særlig vægt på sin rolle som formidler af dansk kunst og kultur, herunder den danske kulturarv. TV 2 skal sende nyhedsprogrammer i mindst samme omfang som gennemsnittet i de seneste 4 år, og kravene til især døves og hørehæmmedes adgang til programmerne øges. Der er altså tale om meget klare og specifikke krav på en lang række områder, som i dag ikke er nær så klart beskrevet, og som der ikke findes decideret kontrakt om.

Venstre ønsker fortsat et TV 2, der leverer public service til danskerne, og som kan udnytte sine produktioner til også at omfatte andre medier, hvilket vil udbrede TV 2's public service, og vi mener, at det bedste udgangspunkt for at sikre dette er en privatisering.

De mennesker, som ikke forstår, at mediepolitik også er erhvervs politik, ender med at tabe den kulturkamp, de udkæmper. At borgerne med privatiseringen samtidig slipper lidt billigere i licens er en ekstra gevinst, som partierne glæder sig over, især set i lyset af at danskerne betaler verdens højeste licens. Men vi mangler stadig svar på, hvilke licensstigninger befolkningen kunne vente sig fra oppositionspartiernes side, hvis de fik magt, som de har agt.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg skal ganske kort sige til hr. Jens Rohde, at i modsætning til Venstre så er vi villige til at bruge offentlige midler til at sikre dansksproget kultur, dansksprogede nyheder, dansksproget drama osv. på to konkurrerende, offentligt finansierede tv-kanaler. Vi mener nemlig, det er vigtigt, for at dansk kultur, dansk sprog og danske nyheder kan overleve i den globaliserede verden, vi er inde i, og vi beklager meget, at de borgerlige åbenbart ikke er indstillet på at give det tilskud.

Så har jeg et spørgsmål til hr. Jens Rohde. Ved andenbehandlingen stillede vi et ændringsforslag til lovforslaget, som gik ud på at lave forbud mod politiske reklamer. Vi troede, det var afklaret, hvordan tingene hang sammen, men nu er der kommet en debat om, at det, vi vedtog forleden dag, strider mod menneskerettighederne. Det er muligvis fejlagtigt, men jeg vil godt

høre hr. Jens Rohdes vurdering af spørgsmålet set i lyset af den diskussion, der er opstået de seneste dage.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Lad mig kvittere over for hr. Søren Søndergaard, fordi han ikke på noget tidspunkt har lagt skjul på, at oppositionen er villig til at bruge mange flere offentlige midler. Men pengene skal jo så bare komme et sted fra, og så bliver det borgerne, der må til lommerne.

Jeg anerkender også, at hr. Søren Søndergaard ønsker, at pengene skal tages over skatten, så det er de rigeste, der skal betale mest, osv. Fint nok. Men det ændrer jo ikke ved, at der skal et betragteligt nettomerprovenu til, hvis TV 2 skal have mulighed for at udvikle sig, og jeg synes, det vil være rimeligt, hvis man giver et bud på, hvor meget mere der skal til, og hvor mange flere offentlige midler man er villig til at kaste oven i det, som i forvejen er verdens højeste licens.

Kl. 9.10

Med hensyn til debatten om politiske reklamer vil jeg bare sige, at jeg anser det som – ja, undskyld jeg siger det – lidt i retning af noget vås. Vi har jo altid haft et forbud mod politiske reklamer i Danmark, og det synes jeg i øvrigt er ganske fornuftigt, og jeg tror også, de fleste partier her i Folketinget synes, det er ganske fornuftigt. Jeg tror i hvert fald, vi meget hurtigt kunne udvikle et topartisystem, hvis vi gav adgang til den slags reklamer, og jeg tror ikke, der er nogen, der er specielt interesseret i det. Jeg er i hvert fald ikke, og derfor synes jeg, vi skal fastholde forbuddet.

Men det har jo ikke noget at gøre med, om man privatiserer TV 2, eller om man ikke privatiserer TV 2. TV 2 er primært markedsafhængigt og sender allerede reklamer i dag, og det forbud, der er gældende i dag, skal også gælde fremover, så den diskussion har ikke noget med privatisering at gøre. Men jeg vil bare understrege meget, meget klart, at vi ønsker under ingen omstændigheder, at der skal gives adgang til politiske reklamer i tv, og det tror jeg også danskerne vil betakke sig for.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Udviklingen bliver nok desværre ikke den, som hr. Jens Rohde godt kunne tænke sig, hvis rege-

ringen får held med at privatisere TV 2, og det gør regeringen jo.

Er det ikke korrekt, at hvis vi bibeholder TV 2 som en offentlig kanal, kan TV 2 selvfølgelig vælge, at man ikke ønsker at bringe reklamer, der har eller dækker over forskellige politiske anskuelser? Det er jo en beslutning, der vil ligge i TV 2. Man kan bare fravælge den type reklamer, hvis den indsigelse, der er kommet fra bl.a. en ph.d.-forsker på Københavns Universitet, skulle vise sig at være rigtig: at vi ikke kan opretholde et forbud, som alle partier i øvrigt er enige om, at vi skal have.

Hvis det viser sig at være i strid med de principper, der ligger på menneskerettighedsområdet, vil et offentligt ejet TV 2 selvfølgelig kunne fravælge de politiske reklamer. Det vil et privat TV 2 måske også gøre, men vi har ikke nogen sikkerhed for, at det vil blive tilfældet.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg er fuldstændt enig i, at det vil være et meget, meget stort skræmmebillede at få politiske reklamer, for det vil føre til et topartisystem; det er jeg helt enig i. Og alene bøvlet om, hvem der skal være det andet parti, vil være noget fantastisk noget at have med at gøre, så det skal vi undgå.

Men jeg synes bare ikke, hr. Rohde forholder sig til indholdet i diskussionen. Som fru Mette Frederiksen ganske rigtigt gør opmærksom på, er spørgsmålet jo, om der er en sammenhæng mellem en privatisering af TV 2 og risikoen for, at vi bliver pålagt at give adgang til politiske reklamer. Det er det, der er det afgørende spørgsmål, og jeg synes, vi må have et krystalklart svar om, at der ikke er nogen som helst sammenhæng, og at både hr. Jens Rohde og selvfølgelig også kulturministeren kan garantere, at når vi i dag træffer den beslutning at privatisere TV 2, bringer vi os i virkeligheden ikke i en situation, hvor vi vil have dårlige muligheder for at forhindre politiske reklamer i tv. Kan vi få den klokkeklare garanti fra hr. Jens Rohde og fra kulturministeren?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Der er intet i det, ph.d.-forskeren er inde på, som har noget som helst at gøre med en privat station eller en ikkeprivat station.

Til fru Mette Frederiksen: Nej, hvis TV 2 var offentligt ejet, kunne vi ikke sidde her i Folketin-

get og bestemme det ene eller det andet, for det ville jo stride direkte imod de vedtægter, TV 2 er underlagt i dag. Selv om vi blev pålagt af en eller anden instans, at vi ikke måtte have forbud mod politiske reklamer, ville det ene og alene være TV 2's egen bestyrelse, som skulle træffe afgørelsen. Vi kunne ikke gøre det.

Jeg må sige, at jeg føler mig på ret sikker grund og er meget rolig i denne sammenhæng. Det kan være, kulturministeren har noget yderligere at bidrage med, jeg ved det ikke, men jeg føler mig i hvert fald på helt, helt, helt, helt sikker grund i denne sag. Jeg er helt, helt sikker på, at vi kan fastholde det, og naturligvis skal vi fastholde det. Jeg ved ikke, hvem det andet parti skulle være. Det kunne da være interessant, hvis det endte med en diskussion mellem Enhedslisten og Venstre her i Folketinget, men det ville nok blive lidt ensformigt.

Kl. 9.15

Formanden:

Hr. Søren Søndergaard for en sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Med al respekt for hr. Rohde vil jeg sige, at det, at hr. Rohde føler sig på ret sikker grund, er ikke nok for mig. Det må jeg altså sige.

Jeg håber, at kulturministeren kan komme herop og komme med en fuldstændig klokkeklar forsikring om, at det faktum, at et flertal i dag i Folketinget lægger op til en privatisering af TV 2, på ingen måde – på absolut ingen måde – giver nogen som helst antydning af større risiko for, at vi begynder at få politiske reklamer i dansk tv, end der ellers ville have været. Den klokkeklare garanti må vi have, og hvis vi ikke kan få den klokkeklare garanti, mener jeg, at vi simpelt hen må have Kulturministeriet sat i arbejde for at få nogle svar, der lægger nogle rammer, så vi ved, hvad det er, der bliver stemt om.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Nu skal man jo altid passe på med klokkeklare garantier, men jeg vil godt gå så langt som at sige, at regeringens holdning har været fuldstændig klar. Vi er imod politiske reklamer og har hele tiden været imod politiske reklamer, og det vil vi i hvert fald også være i en overskuelig fremtid.

At vi nu privatiserer TV 2, har overhovedet ingen effekt eller indflydelse på forbuddet mod

politiske reklamer, selv om en ph.d.-studerende mener, det skulle være imod dansk lovgivning. Vi har hele tiden haft et forbud mod politiske reklamer, og det fornemmer jeg egentlig at alle Folketingets partier er med på.

Konsekvensen af hr. Søren Søndergaards holdning ville være, at vi skulle tillade politiske reklamer, og det vil regeringen ikke være med til. Vi vil stædigt fastholde, at vi er imod politiske reklamer, og det, at vi privatiserer TV 2, har ingen som helst indflydelse på det. Udfordringen er den samme for et privatiseret TV 2 som for et offentligt ejet TV 2. Der er sådan set ikke nogen forskel overhovedet.

Det er den klareste garanti, jeg overhovedet kan give heroppefra.

Formanden:

Så er der tre korte bemærkninger til ministeren, og det er først hr. Aage Frandsen og dernæst fru Mette Frederiksen.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg har forstået, hvad regeringens holdning er, men det er sådan set fuldstændig uinteressant i denne forbindelse. Det interessante er, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har ytret sig.

Jeg vil spørge kulturministeren: Er det korrekt, hvad den pågældende person, som citeres i Information, siger? Har man afsagt en kendelse, som har den konsekvens, som er beskrevet i Information? Hvis det er korrekt, har vi jo alle sammen et kæmpeproblem, og kulturministerens problem er det største, fordi kulturministeren fratager sig selv enhver mulighed for at styre noget som helst.

Er det, der er beskrevet i Information, korrekt? Det er jeg meget interesseret i at høre. Jeg går ud fra, at kulturministeren har undersøgt sagen og ikke bare interesserer sig for, hvad han selv mener, men også hvad domstolen rent faktisk har sagt, og hvilke konsekvenser det eventuelt vil have for Danmark.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Hvis regeringen og kulturministeren er enig med de dele af oppositionen, der blander sig i denne debat, og som ikke ønsker, at det skal være muligt at reklamere for politiske anskuelser og politiske holdninger i dansk tv, bør regeringen og kulturministeren selvfølgelig være

imødekomme over for de spørgsmål, der kommer fra Socialdemokratiet og andre oppositionspartier under debatten. Vi må jo have fælles interesser.

Det er selvfølgelig ikke korrekt, når det siges, at der ikke er forskel på, om TV 2 er privat eller offentligt, når det gælder om, hvilke reklamer der skal sendes. Selvfølgelig er der bedre muligheder for at blande sig i, hvilke reklamer der sendes, når TV 2 er i offentligt regi. Selvfølgelig er der det.

Kl. 9.20

Så må jeg altså sige, at når ministeren svarer, at i al overskuelig fremtid ønsker regeringen ikke at give mulighed for at sende reklamer for politiske anskuelser, er det simpelt hen ikke klart nok. Hvad betyder i al overskuelig fremtid? Og hvorfor vælger ministeren lige præcis den indgangsvinkel til det spørgsmål?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu er jeg et meget roligt gemyt, men jeg vil sige, at det lykkedes altså nærmest kulturministeren at gøre mig urolig, for svaret var jo ikke klart.

Det spørgsmål, som kulturministeren skal svare på, er jo ikke, hvad en eller anden ph.d.-studerende skriver i et eller andet kladderhæfte. Det, kulturministeren skal svare på, er: Hvad betyder den dom, der er afsagt i Strasbourg, helt konkret? Det skal vi have svar på.

Det er muligt, at det kan gøre en forskel, om en reklamefinansieret station er offentligt ejet eller privat ejet, når dommen bliver afsagt. Jeg ved det ikke, men det er muligt, og det er i hvert fald uomtvisteligt sikkert, at hvis en offentligt ejet station, som sender reklamer, bliver pålagt at bringe politiske reklamer, kan man vælge at lade være med at bringe reklamer overhovedet og gøre den rent offentligt finansieret og dermed selvfølgelig slippe for tvangen til at sende politiske reklamer.

Men spørgsmålet er til ministeren: Hvad betyder den dom helt konkret?

Formanden:

Så er det kulturministeren, og derefter prøver vi at gå videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Man må have mig meget undskyldt, men jeg synes, man blander argumenterne utrolig meget

sammen, og man forholder sig altså ikke til det, der er sagens kerne. Sagens kerne er, at et flertal i Folketinget er imod politiske reklamer i TV 2, og at der ikke er nogen, der kan se for sig, at det forhold vil blive ændret.

Jeg vidste godt, at fru Mette Frederiksen selvfølgelig ville reagere på formuleringen »en overskuelig fremtid«, og det var også derfor, jeg brugte den formulering, for jeg ville godt have fru Mette Frederiksen på talerstolen. Sagen er jo, at man kan ikke binde nogen partiers holdning i længere tid, end man selv kan overskue. Så længe jeg har nogen indflydelse på den førte politik, er der ikke noget, der taler for, at der bliver givet tilladelse til politiske reklamer, men der kommer altså en generation efter mig, som jeg selvfølgelig ikke vil binde, så derfor er en overskuelig fremtid så lang tid, som jeg kan overskue, og det er godt nok mange år. Jeg er ikke så ung som fru Mette Frederiksen, men trods det er det alligevel nok mange år, jeg stadig vil være i dansk politik.

Der vil ikke være nogen forskel på, om det er en offentligt ejet station eller en privatejet station. Hr. Søren Søndergaard har selvfølgelig ret i, at alternativet er at forbyde reklamer i TV 2, men det har bare ikke noget med denne diskussion at gøre, for det kan man jo også gøre i et privatejet TV 2. Lovgivningen er præcis den samme, og der gælder det samme regelsæt, uanset om det er en privatejet station eller en offentligt ejet station. Vi har så sagt, at vi vil privatfinansiere TV 2, men det er TV 2 for 90 pct.s vedkommende allerede i dag.

Hr. Søren Søndergaards parti har sikkert den holdning, at der ikke skal være reklamer i TV 2. Det har jeg trods alt ikke hørt nogen andre partier være imod, men det er et alternativ, som vi ikke vil begive os ud i, fordi vi mener, at TV 2 skal være reklamefinansieret, som det i øvrigt også er i dag.

Til det konkrete spørgsmål: Med fare for, at der bliver rodet en masse ting sammen, fordi der er tre forskellige indgangsvinkler hos de tre ordførere, der har været heroppe, er svaret: Der vil ikke være politiske reklamer i dansk fjernsyn fremover. Kendelsen fra Menneskerettighedsdomstolen er ekstremt diffus og uklar, og vi tager det for fuldstændig givet, at vi kan fastholde et forbud mod politiske reklamer. Hvis der så er nogen, der vil anlægge sag, må de vel gøre det mod TV 2 og mod alle de andre kommercielle tv-stationer rundt omkring i Europa, som også har forbud mod tv-reklamer.

Formanden:

Det ser ud til, at vi skal have en runde mere.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Ministeren har jo ret i, at hvis vi har en offentligt ejet kanal, kan vi træffe beslutning om at gå væk fra reklamer. Men det er klart, at har vi privatiseret TV 2, som har mulighed for at bringe reklamer, kan vi ikke lige pludselig ændre det faktum, at de må bringe reklamer. Det vil i hvert fald være en meget vanskelig proces lige pludselig at meddele en tv-station, som man har givet tilladelse til at bringe reklamer, at det må den altså ikke længere.

Kl. 9.25

Jeg kan ikke se andet, end at med den privatisering, der bliver vedtaget i dag, øger vi alt andet lige risikoen for, at vi får politiske reklamer, ligegyldigt hvor meget kulturministeren og andre i Folketinget er imod det, og mit spørgsmål til kulturministeren skal være: Bygger den formulering, som ministeren gav, på, at f.eks. Justitsministeriet har foretaget en vurdering af dommen, så ministeren ikke kun vurderer spørgsmålet på baggrund af sin egen overfladiske eller grundige læsning, men på baggrund af en juridisk vurdering fra det danske Justitsministerium?

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Så længe TV 2 er offentligt ejet, er der jo ikke noget problem i, at det offentlige, altså staten, laver en aftale med det offentligt ejede TV 2 om, at man gør nogle ting på en bestemt måde. Det er bare at lave en aftale. Det kan man også gøre, hvis stationen er privatejet, men så er der jo ikke noget med at diktere en hel masse ting, og derfor er der en forskel på, om TV 2 er i den nuværende situation eller bliver overladt til private, som kulturministeren gerne vil.

Derfor synes jeg, det er relevant at stille dette spørgsmål: Når kulturministeren siger, at kendelsen er meget diffus og uklar, betyder det så, at kulturministeren er helt sikker på, at kendelsen ingenting betyder? Kan vi regne med, at den ikke betyder noget som helst? Og kan kulturministeren svare her og nu, at den har ingen betydning? Normalt er jeg altså lidt bekymret for at sige, at det, domstolene siger, er ret ligegyldigt, for jeg har almindelig respekt for, at en domstol har ret i det, den siger, uanset om jeg selv synes det. Sådan er retssystemet trods alt.

(Kort bemærkning).

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Vi kan godt blive ved med at sige som en anden senator Cato: I øvrigt mener vi, at politiske reklamer ikke skal være tilladt i Danmark. Det bliver de heller ikke, for sagen er jo, at vi indgår en kontrakt med det nye TV 2 – det er et svar til hr. Aage Frandsen – lige så vel som vi har indgået en public service-aftale med det gamle TV 2.

En af det nye TV 2's præmisser for at sende er, at man ikke må sende politiske reklamer. Det er sådan set en del af kontraktgrundlaget for det nye TV 2, så det bliver indeholdt i den kontrakt, vi laver, at man må ikke sende politiske reklamer. I øvrigt er lovforslaget blevet godkendt af Justitsministeriets Lovafdeling, så derfor føler vi os på helt sikker grund, også i forhold til international lovgivning. Vi får ikke nogen problemer med politiske reklamer.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Da det er en del af det lovforslag, vi behandler i øjeblikket, at der ikke skal sendes politiske reklamer, og der er kommet tvivl om, hvad retsgrundlaget rent faktisk er, vil jeg anmode om, at forhandlingen her ved tredje behandling afbrydes med henblik på, at forslaget igen kommer under udvalgsbehandling, så vi kan se på sagen igen.

Formanden:

Der er nu af hr. Aage Frandsen stillet forslag om at standse lovforslagets behandling og henvise det til fornyet udvalgsbehandling, og jeg skal åbne for en debat på korte bemærkninger om dette forslag.

Kl. 9.30

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det er jo ved at udvikle sig. Der er i hvert fald gået inflation i, at alle lovforslag skal tilbage her mod slutningen. Det vil vi klart modsætte os. Altså hvis vi skal til at lade os trække rundt i manegen af, hvad nogle ph.d.-studerende, som i øvrigt meget klart skriver, at man kan slet ikke overføre den dom til danske forhold, siger, så ved jeg ikke. Så står det jo ikke længere.

Nej, det vil vi under ingen omstændigheder medvirke til. Vi har haft det her på bordet i halvandet år. Vi har altid, altid i Danmark haft et forbud mod politiske reklamer, og det har adskilli-

ge andre lande også. Det bliver der ikke lavet om på hverken med den ene eller den anden dom. Det tør jeg godt garantere.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil godt gøre opmærksom på, at Information har haft en artikel om den her sag, hvor man har citeret kulturministeren for det, kulturministeren også har sagt her. Man skriver:

»Brian Mikkelsen vil dog nu søge hjælp hos sin partifælle justitsminister Lene Espersen for at få vurderet betydningen af menneskeretsdomstolens afgørelse.«

Det er vel meget relevant at få den vurdering af denne her afgørelse fra justitsministeren. Jeg troede sådan set, at kulturministeren havde sørget for at få den og kunne sparke den ind i debatten her i dag. Men det forstod jeg på kulturministeren, at han ikke havde. Jeg spurgte jo direkte om det, men fik ikke noget svar. Derfor synes jeg, det er rimeligt, at vi får den vurdering fra justitsministeren.

Jeg vil også gøre opmærksom på, at det jo ikke kun er partier til venstre, der tager det her alvorligt. Dansk Folkepartis medlem af Danmarks Radios bestyrelse, Søren Espersen, har jo udtalt i samme artikel, at det her direkte vil medføre døden for flere partier. Han siger, at det vil være en meget uheldig udvikling, som han i hvert fald vil sætte sig imod. Så jeg mener, at vi har behov for den her afklaring fra kulturministeren.

Formanden:

Forhandlingen drejer sig om, hvorvidt vi skal standse behandlingen her.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Det er altså et temmelig principielt spørgsmål, vi behandler nu, nemlig om vi i al fremtid kan sikre, at der ikke må sendes politiske reklamer eller reklamer for politiske ansøkelser i Danmark. Jeg vil gerne sige, at det altså ikke er nok, at ministeren stiller sig op på talerstolen og giver sin personlige vurdering af det her.

Så jeg vil i lighed med hr. Aage Frandsen anmode om, at vi får sagen tilbage til udvalget, således at vi bl.a. vil kunne få den juridiske vurdering, der er nødvendig, for at vi kan fastholde, at der ikke skal sendes politiske reklamer i dansk tv.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Nu er jeg forvirret på et højere plan. Fru Mette Frederiksen beder bare om at få sagen tilbage til udvalget. Hr. Aage Frandsen har bedt om at få forhandlingerne afbrudt. Der er en meget, meget stor forskel. Jeg går ud fra, at det, vi diskuterer, er hr. Aage Frandsens forslag.

Jeg synes, at den her sag den lugter temmelig betænkeligt af, at de partier, der ikke kom med i medieforliget, stadig væk er sure over, at de ikke kom med. Vi kan lige så godt sige ligeud, at det er dér, hunden ligger begravet. Så forsøger man på en eller anden lille detalje at få afbrudt forhandlingerne om de her to lovforslag, der skal sikre TV 2's privatisering.

Men det er jo slet ikke det, sagen drejer sig om for de partier, der vil have afbrudt forhandlingerne. Det er ene og alene surhed over det medieforlig, som de selvfor Skyldt ikke kom med i. Dansk Folkeparti vil trykke på de røde knapper. Nu skal den her sag afgøres. Det skal gøres i dag.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Havde kulturministeren bare i dag kunnet gå herop og sige fra Folketingets talerstol, at kulturministeren via Justitsministeriet havde undersøgt sagen, og at Justitsministeriets lovkontor havde afgivet en klar erklæring om, at der intet problem var, så havde vi bare kørt sagen videre.

Men det er det, at kulturministeren ikke har kunnet sige noget, som giver os sikkerhed. Det er derfor, det er rigtigt og fornuftigt, at vi får mulighed for at få det svar, inden man vedtager lovforslaget. Så det er kun det. Hvis kulturministeren kan læse op af et skrift, så er det en helt anden sag. Men det skal altså ikke kun være kulturministerens egen private vurdering. Jeg vil gerne have lidt mere juridisk grundlag for udviklingen.

Kl. 9.35

(Kort bemærkning).

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Må jeg lige bede om de rigtige proportioner i debatten. Regeringen er inderligt modstandere af politiske reklamer i tv og vil fastholde et forbud. Så kommer der en skrivelse fra en ph.d.-studerende, ligesom der kommer så mange andre skrivelser.

Kulturministeriets holdning er krystallklar: Der er ingen som helst implikationer for lovgivning omkring et forbud mod politiske reklamer. Hvis man også ulejlig sig med at læse skrivelser fra den ph.d.-studerende, så står der at det »kan føre til krænkelse ...«. Og der står, at dommen ikke uden videre tankevirksomhed kan overføres til danske forhold. Selv i den ph.d.-studerendes skrivelse er der et utal af forbehold.

Vi har altså vurderet i Kulturministeriet, at det ikke får nogen som helst implikationer. Derfor mener vi, at vi kører videre med lovgivningen, som er krydstjekket på alle mulige leder og kanter.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jamen kulturminister, der er et citat her fra Information. I det citat siger kulturministeren, at han vil »søge hjælp hos sin partifælle justitsminister Lene Espersen for at få vurderet betydningen af menneskerets-domstolens afgørelse.« Er det et korrekt citat, eller er det ikke et korrekt citat? Har Information løjet, eller har Information ikke løjet?

Hvis Information har løjet, okay. Hvis Information ikke har løjet, og kulturministeren har meddelt, at han vil søge at få denne her sag belyst hos sin justitsminister, så beder vi bare om at få at vide, hvad justitsministeren svarede. Er det et urimeligt forlangende, når selv kulturministeren er så usikker, at han udtaler til pressen, at han nu vil søge justitsministerens hjælp?

Jeg synes, det er fuldstændig rimeligt. Og jeg havde egentlig forventet, da denne her artikel fra Information ikke er fra her til morgen, at kulturministeren allerede kunne gå herop på Folketingets talerstol, netop fordi det er så enkelt, som kulturministeren siger, og meddele, at han havde snakket med justitsministeren, og at der ikke var noget problem. Men det kan kulturministeren tilsyneladende ikke.

Hermed sluttede forhandlingen om forslaget om standsning af lovforslagets behandling og henvisning til fornyet udvalgsbehandling.

Afstemning

Forslaget om, at behandlingen af lovforslaget standses, og at det henvises til fornyet udvalgsbehandling, forkastedes, idet 51 stemte for, 59 imod; 1 stemte hverken for eller imod.

Formanden:

Vi genoptager herefter forhandlingen om lovfor-
slaget.

Fru Mette Frederiksen som ordfører.

Mette Frederiksen (S):

Jeg vil selvfølgelig starte med at beklage, at vi ikke har fået muligheden for at genoptage udvalgsbehandlingen af spørgsmålet her jf. den foregående diskussion. Det er et temmelig principielt spørgsmål, hvorvidt der skal tillades politiske reklamer og reklamer for politiske anskuelser i dansk tv. Og det er selvfølgelig en noget underlig fornemmelse, at vi nu i dag skal privatisere TV 2, uden at der ligger en klar juridisk vurdering og dermed også sikkerhed for, at den privatisering ikke kommer til at betyde, at der skal til at være politiske reklamer i tv.

Forleden dag havde vores kulturminister en kronik i Berlingske Tidende som et modsvar til den fælles kronik, som fire partier, Socialdemokratiet, Enhedslisten, SF og De Radikale, forinden havde skrevet om TV 2. Ministerens egen indledning i kronikken beskriver sådan set meget godt den katastrofekurs, regeringen er slået ind på. Ministeren siger nemlig, at TV 2 er ligesom en bilfabrik. Og fordi fusioner og privatiseringer og opkøb er hverdagskost i de fleste brancher og sektorer, så er det altså ifølge den konservative kulturminister også fint, at det nu skal være tilfældet i medieverdenen.

Kl. 9.40

Man skal altså lede længe efter en så ekstrem mangel på ambitioner for kulturen som den, kulturministeren udviser. Hvordan kan man overhovedet sammenligne en af de mest centrale institutioner i den danske offentlige debat og i det danske medielandskab med en bilfabrik?

For det første kan markedet aldrig nogen sinde garantere den mangfoldighed og pluralisme, der er nødvendig for et demokratisk samfund. Det kan markedet ganske enkelt ikke, fordi der er nogle holdninger og værdier, der er flere penge i end andre.

Hvis markedet får lov til at stå alene, så kan vi kun være sikre på én ting, nemlig at det er dem, der har flest penge, der får lov til at sætte den politiske dagsorden. For det andet bør sammensmeltning af mediernes stigende magtkoncentration selvfølgelig få advarselssklokkerne til at ringe selv i en borgerlig regering.

I Danmark har vi i mange år kunne bryste os af at have temmelig mange forskellige medier. Godt nok ved vi, at der er en politisk slagside,

men udbuddet har dog alligevel været relativt stort.

Men hvad er det egentlig, regeringen lægger op til både i kronikken og i den her meget forhastede privatisering af TV 2? Ja, det er først og fremmest en fuldstændig tilsidesættelse af den til enhver tid siddende regerings ansvar over for den offentlige debat, der skal kunne huse andre end de tro støtter til en regering.

Det er sølle for en kulturminister at tage udgangspunkt i en bilfabrik, når han skal forklare regeringens mediepolitik. Det er jo selvfølgelig meget sigende for fraværet af kultur hos kulturministeren, og det gør det sådan set ikke mindre sølle.

Der er faktisk behov for det modsatte i dansk mediepolitik. Der er behov for, at vi også fra politisk side tør vælge til, at vi tør sige, at der er noget tv, der er mere behov for end andet, især fordi vi er i en situation, hvor de kommercielle medier nok skal sørge for, at der er underholdning, nok skal sørge for, at der er rigeligt med amerikanske serier.

Det handler altså om at sikre et alternativ til de kommercielle medier. Og det er faktisk den rækkefølge, der nu er tale om: Vi har masser af medier i Danmark, heldigvis, men færre og færre medier, der er selvstændige.

Det handler altså om at sikre et alternativ, når man tænder for radio og tv. Vi har diskuteret privatiseringen af TV 2 mange gange også her i Folketingssalen: Ikke desto mindre står det stadig fuldstændig uklart, hvad seerne får ud af regeringens privatisering.

I Socialdemokratiet mener vi, at der er en overhængende risiko for, at TV 2's sendeflade efter en hurtig privatisering vil blive forringet. Sikkert ikke lige med det samme, hvorfor skulle den dog det, men i årene, der kommer.

Det er derfor, vi stemmer nej til det her lovforslag. I fraværet af en decideret kulturpolitik og i ministerens iver for at lade markedet rådgambles der nu med danskernes foretrukne tv-kanal.

Sagt med andre ord: Vi tror ikke på, at danskerne får bedre TV 2 ud af den her manøvre. Vi undrer os over, at digitaliseringen øjensynlig nu er sendt til hjørnespark, hvilket, kan man sige, i sig selv afslører, at regeringen også tvivler på det private TV 2's manøremuligheder.

Regeringen har endnu ikke løftet sløret for de endelige betingelser for det private TV 2. Der er altså stadig en række uafklarede forhold, bl.a. i

forhold til den sendetilladelse TV 2 skal sende på baggrund af.

Sidst, men ikke mindst synes vi, at det er et stort, meget stort politisk ansvar at sikre nogle ordentlige betingelser for den offentlige debat. Det er det af hensyn til de mennesker, der lever i det her land; det er det af hensyn til de politiske beslutninger, der skal træffes; det er det af hensyn til den mangfoldighed og den alsidighed, der bliver nødt til at være i det her land.

Derfor er en af de største mediepolitiske opgaver at sikre ytringsfriheden, sikre uafhængigheden. Det her lovforslag vil med meget stor risiko betyde det modsatte. Derfor kan vi selvfølgelig ikke stemme ja, men vi stemmer nej.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det er sølle, og vi har ikke haft en ordentlig debat, og hvad ved jeg, står fru Mette Frederiksen her og siger. Jeg vil sige: Vi har diskuteret det her meget, meget længe. Vi har diskuteret det meget intensivt de sidste 3 år. Vi har diskuteret det endnu mere intensivt i det sidste halvandet år, og så er det jo faktisk i dag næsten et år siden, at medieforliget blev indgået.

Det blev diskuteret grundigt efterfølgende. Vi har haft diskussioner og diskussioner, der er kommet konsulentrapporter, vi har haft to debatter på 4 timer og en debat på 2 timer her i Folketinget, vi har haft samråd, vi har været hele møllen igennem. Det er simpelt hen ikke reelt at stå heroppe og sige, at vi ikke har haft en ordentlig debat om det her.

Kl. 9.45

Jeg er nødt til også at sige, at fru Mette Frederiksen altså bør sætte sig en lille bitte smule mere ind i stoffet, inden hun udtaler sig med så enorm overbevisning om, hvad der i øvrigt kunne være vores motiver.

Og så er fru Mette Frederiksens tale jo rent varm luft, for det, vi aldrig får et svar på, er: Hvad er det for noget, fru Mette Frederiksen vil bevare som alternativ til de kommercielle kanaler? Er TV 2 ikke en kommerciel kanal? Hvad er det, fru Mette Frederiksen vil udvikle, og hvor meget forlanger hun, at danskerne skal betale for det? Det svar skal vi have, for ellers er debatten ikke seriøs.

Formanden:

Det får fru Mette Frederiksen mulighed for at give nu, værsgo.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Inden hr. Jens Rohde nu forsøger at overbevise Folketinget om, at danskerne betaler enorme mængder i licens, skal man måske være opmærksom på, at det, vi betaler for at se TV 2, på daglig basis svarer til knap én krone – knap én krone. Det er faktisk det beløb, der er tale om.

Der er intet til hinder for, at TV 2 kan få lov at udvikle sig på det nuværende lovgivningsgrundlag, intet! Og regeringen har ikke hørt en eneste fra oppositionen sige, at vi ikke vil være med til at udvikle TV 2, tværtimod. Det vil vi faktisk godt, men vi er altså af den overbevisning, at vores muligheder fra politisk side for at deltage i en fortsat udvikling af TV 2 vil mindskes ganske alvorligt ved den forestående privatisering.

Det, jeg her fra talerstolen i dag har sagt er sølle, er, når en kulturminister i Danmark skal forklare en af de største kulturpolitiske forandringer og kun kan gøre det ved at sammenligne TV 2 med en bilfabrik. Det er der ved gud ikke ret meget kulturpolitik i.

Kulturpolitik handler lige præcis om det modsatte. Det handler lige præcis om at erkende, at markedet ikke kan levere varen fuldstændigt, og at der derfor er behov for også på det her område, at vi tager et politisk ansvar for det samfund, vi lever i, at vi bidrager til at udvikle det. Og når det drejer sig om medier, så drejer det sig altså først og fremmest om demokrati. Det drejer sig om at sikre, at der er tilstrækkelig mange stemmer i den offentlige debat.

Vi er oprigtigt nervøse for, at privatiseringen af TV 2 om ikke andet så ad åre kan betyde en indskrænkning i udbuddet af medier i Danmark. Og jeg begriber ikke, at vi har en regering, der har så meget is i maven, at den tilsidesætter alle indvendinger, alle andre politiske anskuelser på det her område ved at sige: Vi tror, vi har ret – det kan godt være, at fagekspertisen taler os imod, vi gør alligevel, som det passer os!

Formanden:

Nu bliver argumenterne jo ikke stærkere af, at man påkalder sig højere magter.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det ændrer bare ikke noget som helst ved, at fru Mette Frederiksen ikke kan andet end bare og stå og lukke én stor gang varm luft ud her fra talerstolen, hvor hun bare fyrer om sig ud fra

haglgeværsprincippet med, at alt er galt, men ikke selv kan give et bud, ikke kommer med et eneste bud på: Hvad er det, fru Mette Frederiksen vil bevare i TV 2? Hvad er det, fru Mette Frederiksen vil udvikle? Og hvor meget skal det koste?

Det er jo uomtvisteligt, at danskerne betaler verdens højeste licens, og fru Mette Frederiksen giver ikke et svar på, hvad det skal koste at videreudvikle TV 2. Lad os nu få tallene på bordet. Vi måtte jo fjerne en licensstigning, som var på 500 kr., fra den tidligere regering. Er det den, som danskerne må til lommerne efter – og mere til? For det er jo nødvendigt. Hvis man vil udvikle TV 2 yderligere, så må man også sige, hvor det er, man vil udvikle, og man må fortælle, hvad det koster. Kom nu herop og læg lidt substans ind i debatten.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Det, der også fremkalder stor opmærksomhed hos mig, er, at når man bruger sådan et ord som udvikling, hvorfor sætter man så ikke noget mere på ordet udvikling.

Jeg vil godt spørge: Nu har Socialdemokratiet – og det er det parti, som fru Mette Frederiksen tilhører – haft regeringsmagten her i landet i 9 år, hvor TV 2 har kørt, som det kører i øjeblikket, hvorfor har man så ikke bidraget til at sætte det udviklingsarbejde i gang?

Jeg synes også, det er værd at erindre sig, når man nu hyler op over, at TV 2 skal privatiseres, hvad det egentlig er, vi taler om økonomisk set. TV 2-regionerne fortsætter uændret med licensmidler og tak for det.

Kl. 9.50

Det, der er tilbage, som TV 2 landsdækkende mister ved at blive privatiseret, er omkring 120-130 mio. kr. eller noget i den retning. Det er, hvad vi taler om. Og der kan man så vente at se, at den udvikling, som det privatiserede TV 2 sætter i gang med en lang række tiltag, som fru Mette Frederiksen og andre kritikere her kan glæde sig over, helt givet kommer at køre godt. Jeg synes, det er beskæmmende, at man gør så meget, man kan, for at blokere for de her lovforslag. Man har vidst hele tiden, siden medieforliget blev indgået, at det her ville blive en kendsgerning.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Ja, nu har formanden selvfølgelig ret i, at Gud ikke bør blandes ind i diskussionen. Det skal jeg så undlade i den fremtidige diskussion.

Vi er jo altså faktisk, og det er især til hr. Jens Rohde, i en situation, hvor mere end 70 pct. af det fjernsyn, danskerne ser, er på Danmarks Radio og TV 2.

Vi har skabt en succes. Vi har skabt en succes i det danske mediemarked. Det er lykkedes os at lave to konkurrerende public service-kanaler, der fra morgen til aften evner at tiltrække de mennesker, der betaler licensen til de to kanaler. Det funker. Danskerne er glade for Danmarks Radio og TV 2. De vælger det aktivt til hver eneste dag. Det er selvfølgelig også derfor, at der er et ret overbevisende flertal imod regeringens privatiseringsplaner.

Når hr. Jens Rohde spørger, hvad det så er, jeg vil bevare i TV 2, så vil jeg sådan set bevare det, jeg mener er essensen af TV 2 i dag: Det er nyhedsformidling, det er dokumentar, det er morgen- og aftenprogrammer, som samler op på den igangværende offentlige debat og i øvrigt selv sætter en dagsorden, det er film, det er den forholdsvis alsidige sendeflade, der er i dag. Det er ikke ensbetydende med, at jeg ikke kunne ønske mig et endnu bedre TV 2. Det er sådan set det, kulturpolitik og mediepolitik handler om.

Det, vi er nervøse for – til hr. Poul Nødgaard – er, at vi fra politisk side ved at privatisere TV 2 afskriver os muligheden for at udvikle, afskriver os muligheden for at have indflydelse på, hvordan de to public service-kanaler skal udvikle sig.

Og jeg må sige, at efter at have haft diskussionen med regeringen i efterhånden lang tid føler jeg mig mere og mere overbevist om, at det her handler om ikke at have konkurrence på public service, men om at afmontere TV 2's mulighed for at være en konkurrent til DR og så, at andre kanaler sørger for, at DR heller ikke kan bibeholde den placering, DR normalvis har i det danske medielandskab.

Det synes jeg er uambitiøst, og jeg synes ærligt talt stadig væk, at det er relativt sølle, at vi har en regering, der er så uambitiøs i sin mediepolitik, at den vil overlade det hele til markedet.

Formanden:

Så er det hr. Jens Rohde for en sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Fru Mette Frederiksen kan ikke nå at svare på det hele, men hvis hun bare ville holde sig til sandheden, så ville det jo nok være en lille smule lettere at nå ind til kernen og få nogle svar.

Men det vil fru Mette Frederiksen ikke, og jeg ved ikke, om det er, fordi fru Mette Frederiksen ikke vil forholde sig til virkeligheden, den virkelighed, som TV 2 er inde i, eller om det er, fordi hun ikke kan.

For TV 2 er i en situation, hvor man er en kommerciel kanal, og de der nærmest konspiratoriske teorier, som fru Mette Frederiksen fyrede af her til sidst, synes jeg simpelt hen er rystende. Jeg tror ikke, at der er nogen, der vil beskyjde mig for, at jeg ønsker, at DR skal have monopol i Danmark. Det er dog første gang, at jeg er løbet ind i den beskyldning.

Og vi overlader jo ikke det hele til markedet. Det, vi gør, er, at vi stadig væk har verdens højeste licens, vi har stadig væk Danmarks Radio med to tv-kanaler og fire radiokanaler, det er ikke markedsbaseret, og så har vi et TV 2, som i dag er hundrede procent markedsafhængigt i alt, hvad de gør, og hvis de skal have mulighed for at udvikle sig, ja, så er der jo kun én vej: enten giver man dem mere i licens, det ønsker vi ikke, eller også giver man dem mulighed for at udvikle nye forretningsinitiativer, og hvis de ikke skal være konkurrenceforvridende over for andre medier og dermed presse dem ned, så vi får mindre pluralisme i mediebilledet, ja, så er man ganske enkelt nødt til at lave nogle lige og fair konkurrencevilkår. Det er det, det handler om, og det er dér, pluralismen kommer ind i billedet.

Formanden:

Og hermed sluttede den korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Jeg har kun ét enkelt spørgsmål. For ikke at forplumre det hele, så vil jeg stille ét konkret spørgsmål til fru Mette Frederiksen: Tror fru Mette Frederiksen, at de tre partier, der står bag mediaaftalen, og som nu vil privatisere TV 2, bare udbyder det til salg og siger: Nu sælger vi det, så kan man bare frit drive det, som man vil?

Kl. 9.55

Der bliver stillet – og nu skal fru Mette Frederiksen høre godt efter – så strenge public service-krav til det privatiserede TV 2, at det bliver

hundrede procent sikret, at vi får et TV 2 af mindst samme høje stade som det nuværende TV 2. Derudover bliver der, næsten ligesom når man sælger en ejendom, en lang række af betingelser, der skal opfyldes, for at man kan give et tilbud på TV 2.

Jeg troede, det var gået op for fru Mette Frederiksen. Og jeg vil gerne sige, at fru Mette Frederiksen kunne have siddet med omkring det bord, hvor vi skal fastsætte alle de ting, hvis hun havde ønsket det, hvis de forhandlere, Socialdemokratiet havde den nat den 2. juni ovre i Kulturministeriet, havde haft, om jeg må bruge udtrykket, hår på brystet til at gå ind. De fik rettet en masse i medieforliget, og de fik det næsten fuldstændig, som de ville have det, og alligevel gik de deres vej. Så kan man godt stå og grine lidt ad det, men det er faktisk dyb alvor, det her.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Det handler jo sådan set ikke om at udvikle konspirationstanker, men det er klart, at når vi har en regering, hvis kulturpolitiske visioner begrænser sig til at sammenligne TV 2 med en bilfabrik, så bliver vi selvfølgelig i oppositionen nødt til at bruge lidt tid på at afdække, hvad regeringen egentlig vil på det her område.

For det er ikke lykkedes endnu at finde ud af, hvor det skal gavne seerne, at TV 2 skal privatiseres på det foreliggende grundlag. Og det er lige præcis det, der har været omdrejningspunktet for diskussionen her i Folketingssalen. Det er de forudsætninger, hvorudfra regeringen vil privatisere TV 2, der er usikre, der er risikable.

Må jeg så ikke til hr. Poul Nødgaard sige, at det ved førstebehandlingen fremgik meget tydeligt, at i hvert fald ét af regeringspartierne, det var Det Konservative Folkeparti, fik sagt, at Det Konservative Folkeparti ikke var optaget af, hvorvidt det var en udenlandsk køber eller en dansk køber. Jeg er selvfølgelig glad for, at regeringen stiller nogle public service-krav til et privat TV 2, det vil vi gerne kvittere for, men jeg er ikke sikker på, at der for seerne, dem, der hver eneste dag ser TV 2, er ret megen sikkerhed for, at det betyder, at der også i et længere perspektiv, 5-8-10 år, er en kanal, der sender mindst lige så godt tv, som det er tilfældet i dag.

Public service-kontrakterne er på mange måder fornuftige i overskrifterne, men det er jo altså også ord, der kan fortolkes og vil blive det, er vi bange for. Og derfor mener jeg simpelt hen ikke, at hr. Poul Nødgaard har ret i det, der bliver

sagt, nemlig at man fra medieforligskredsen kan sikre, at danskerne får lige så godt tv ud af det her. Risikoen er simpelt hen for stor, og det er derfor, jeg gentagne gange har sagt, at regeringen gambler med TV 2, og det er det, vi ikke vil være med til.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Som udgangspunkt synes jeg, at det, fru Mette Frederiksen har sagt, har været fuldstændig rigtigt og korrekt. Det er en meget stor, negativ beslutning, der bliver truffet i dag, det er jeg enig i. Og derfor er spørgsmålet selvfølgelig også: Hvad kan vi gøre for at forhindre det, og hvad kan vi gøre for at ændre det?

Derfor har jeg to konkrete spørgsmål til fru Mette Frederiksen. For det første: I tilfælde af, at det her bliver vedtaget, vil fru Mette Frederiksen så tage den socialdemokratiske folketingsgruppe med i en overvejelse om at samle de nødvendige 60 underskrifter for at få gennemført en folkeafstemning? Det er klart, at fru Mette Frederiksen ikke kan meddele, om resultatet bliver positivt eller ej, men jeg ønsker bare at høre, om fru Mette Frederiksen vil fremlægge det i den socialdemokratiske folketingsgruppe.

Det andet spørgsmål, som i virkeligheden er endnu mere væsentligt, er: Vil fru Mette Frederiksen meddele herfra, at man fra Socialdemokratiets side er indstillet på, når der kommer et nyt flertal, og det er jo kun et spørgsmål om tid, så at lave et nyt medieforlig, sådan at de skader, der er lavet her, kan blive rettet op i det omfang, det er muligt? Er Socialdemokratiet indstillet på det?

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Når nu fru Mette Frederiksen har så store bekymringer ved, at det danske TV 2 bliver privatiseret, så har jeg bare ét enkelt spørgsmål til fru Mette Frederiksen. Det er: I Norge har man også privatiseret TV 2. Det går efter min opfattelse ganske udmærket. Og hvad er der sket, efter at det er blevet privatiseret? Man har fået flere dokumentarprogrammer, man har fået flere nyhedsudsendelser, alt er faktisk blevet endnu bedre, end det var før.

Så er spørgsmålet: Hvorfor er der så så stor bekymring for, at et privatiseret dansk TV 2 skulle blive så meget ringere? Det er jo bare nogle postulater, som ikke kan underbygges med noget som helst. Jeg forstår det ikke. Prøv at

give en forklaring på og kommenter konkret det norske TV 2, som kører glimrende i privatiseret stand både økonomisk og udsendelsesmæssigt.

Kl. 10.00

(Kort bemærkning).

Ester Larsen (V):

Jeg må indrømme, at det har været skræmmende at lytte til fru Mette Frederiksens omtale af regeringens ambitionsniveau, og jeg synes, det har været skræmmende at lytte til den bagatellisering, fru Mette Frederiksen gør af public service-kontrakternes betingelser. Hvad er det dog, der kan få fru Mette Frederiksen til at udtale, at det ikke er sikkert, at de får nogen betydning? Regeringen lægger utrolig megen vægt på sin troværdighed, og når den stiller nogle public service-betingelser, som skal gælde i kontraktperioden, kan fru Mette Frederiksen være overbevist om, at vi vil følge dem meget, meget nøje.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Først til hr. Poul Nødgaard: Med hensyn til norsk TV 2 skal man altså for det første passe på ikke at sammenligne det norske mediemarked med det danske, for der er vist en forskel, og mig bekendt er der også ret forskellige evalueringer af, hvordan det private norske TV 2 fungerer. Jeg har set meget positive udlægninger, men jeg har også set meget negative udlægninger.

Måske vil regeringens privatiseringsplaner lykkes. Måske vil det om ikke andet i første omgang lykkes at finde en tilstrækkelig god køber, der vil få de rigtige betingelser på et gunstigt reklamemarked og med en gunstig økonomisk udvikling i det hele taget. Det er lige præcis det, der er det afgørende, for det kan også gå fuldstændig anderledes.

Som vi har diskuteret ved både første og anden behandling, kan regeringen jo ikke garantere for, hvordan salgssituationen for det private TV 2 ser ud, når stationen skal videresælges. Vi aner ikke, hvem TV 2 kan sælges til om eksempelvis 10 år. Vi aner det ikke, og essensen i vores bidrag til debatten er sådan set: Når der er succes på det danske mediemarked, når vi har to velfungerende og godt konkurrerende public service-kanaler, der leverer tv i verdensklasse, hvorfor i alverden så sætte det over styr i en iver for at privatisere? Og hvorfor ikke i det mindste give spørgsmålet en så lang behandlingstid, at

man kan være sikker på, at danskerne får godt tv ud af det?

Jeg vil bare sige, at praktisk taget al faglig ekspertise på området har enten advaret regeringen eller i det mindste sagt, at man mener, at de forudsætninger, som de to konsulentrapporter bygger på, er temmelig risikable. Det har været den faglige ekspertises vurdering, men også på det område har regeringen fuldstændig tilsidesat den.

Nu når jeg desværre ikke at svare hr. Søren Søndergaard meget detaljeret, men jeg vil sige, at vi står uden for medieforliget, og når der forhåbentlig snart kommer et andet politisk flertal, vil vi selvfølgelig være helt åbne. Angående folkeafstemning må man sige, at det er et nyt element i diskussionen, så vi må altså overveje, hvordan vi skal stille os til det.

(Kort bemærkning).

Carina Christensen (KF):

Nu har jeg siddet og lyttet til fru Mette Frederiksen gennem hele debatten og har også hørt hele hendes ordførerindlæg, og jeg må sige, at jeg synes simpelt hen, det er fuldstændig rystende, at vi efter over et års debat om mediepolitikken stadig ikke er nået nogen vegne med Socialdemokraterne og fru Mette Frederiksen. Jeg synes, hun har demonstreret tydeligt i dag, at Socialdemokratiet overhovedet ingen visioner har for fremtidens danske mediepolitik – ingen visioner.

Tre gange, tror jeg, har hr. Jens Rohde været heroppe og spørge: Hvad vil Socialdemokraterne med TV 2 i fremtiden? Hvilke udviklingsperspektiver har man for det? I hvilken retning skal TV 2 bevæge sig? Og ikke mindst: Hvordan ønsker man at finansiere TV 2 i fremtiden? Men fru Mette Frederiksen har ikke svaret, selv om hun har haft muligheden tre gange. Der er ikke kommet noget svar, og det er uambitiøst.

Kl. 10.05

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg har fuld forståelse for, at fru Mette Frederiksen blev nødt til at bruge det meste af sin tid på den nødvendige kritik af regeringens forslag og de katastrofale konsekvenser, forslaget kan have. Men jeg er glad for, at fru Mette Frederiksen alligevel nåede at slå fast, at efter et valg, hvor der måtte komme et nyt politisk flertal, er der mulighed for at forhandle spørgsmålet ud fra et nyt udgangspunkt, og det er Socialdemokratiet

indstillet på. Det er jo fordelene ved ikke at være en del af forligskredsen, og det synes jeg er utrolig positivt, for det lægger trods alt op til, at på et senere tidspunkt kan der gøres noget ved alle kritikpunkterne,

Jeg er også glad for, at fru Mette Frederiksen vil overveje spørgsmålet om folkeafstemning. Der er jo kommet henvendelse fra lytter- og seerorganisationerne og Det Ny Public Service-råd med en opfordring til at lave en sådan folkeafstemning, fordi det er noget, der vedrører alle danskere, og derfor håber jeg, man vil tage diskussionen og tage spørgsmålet op til overvejelse i den socialdemokratiske gruppe, så vi kan få de 60 mandater, der skal til for at få en folkeafstemning. Men det er selvfølgelig noget, som den socialdemokratiske folketingsgruppe må overveje i de kommende dage.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Til spørgsmålet om, hvilke udviklingsperspektiver der kan være for TV 2, tror jeg, vi skal prøve at tage diskussionen om TV 2 under ét.

Vi har i dag en konstruktion, hvor regionerne efter vores mening opfylder en meget, meget central public service-forpligtelse. Jeg tror, der er meget mere potentiale i det regionale tv, end vi kan se i dag, og hvis ellers regeringen turde det, ville det derfor selvfølgelig være oplagt, at vi samtidig med den kommende digitalisering af det jordbaserede sendenet sørgede for, at regionerne kunne få flere udviklingsmuligheder ved at tildele dem en landsdækkende kanal.

Jeg mener, der er grund til at antage, at når regeringen lige pludselig ikke ønsker at digitalisere sendenet i Danmark, hænger det lige præcis sammen med, at hvis vi laver den digitalisering og giver regionerne muligheder for at bidrage til public service-tv på landsdækkende plan, ville der opstå en meget, meget stor konkurrent til TV 2. Seerne elsker regionerne med god grund, for det er godt tv, og de kunne i hvert fald tage sig af en del af det, der sker i det TV 2, vi kender i dag, hvis de fik bedre muligheder for at udvikle sig, og derudover ville det selvfølgelig bidrage til en fortsat udvikling af den sendeflade, vi kender i dag.

Jeg vil gerne sige, at jeg synes, det er meget forfejlet, når regeringen forsøger at bilde danskerne ind, at TV 2 er ved at sprænges og gå fra hinanden, og at det slet ikke kan lade sig gøre. Vi har en unik og særdeles velfungerende konstruktion på det danske mediemarked, så vores

udgangspunkt er følgende: Danskernes foretrukne tv-kanal skal bevares og udvikles, og det bidrager vi gerne til, når det drejer sig om det indholdsmæssige. Vi ser intet til hinder for, at TV 2 også i fremtiden kan udvikle sig inden for de lovgivningsmæssige rammer, der findes i dag, og hvis det ikke er tilfældet, er vi villige til at kigge på det. Men den diskussion har regeringen ikke påbegyndt, og derfor mener jeg sådan set, at der stadig er masser af muligheder for TV 2.

(Kort bemærkning).

Carina Christensen (KF):

O.k., så fik vi to udmærkede bud på, hvad Socialdemokraternes mediepolitik er: Regionerne skal styrkes, regionerne skal spille en meget stor rolle. Det er vi sådan set enige i, og jeg tror også, fru Mette Frederiksen kan bekræfte, at vi også fastholder regionernes stærke position i det nye medieforlig.

Så skal vi fortsætte med den gode sendeflade på TV 2, osv. Vi ønsker også at bevare TV 2-sendepladen, og som jeg kunne forstå det, er det også indholdt i Socialdemokratiets mediepolitik.

Det eneste, vi stadig ikke har fået svar på, er: Hvordan skal det finansieres? Man vil styrke regionerne, men hvor skal pengene komme fra? Jeg vil meget gerne have et konkret svar.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Jeg mener faktisk ikke, det er rigtigt, når fru Carina Christensen siger, at regeringen fastholder regionernes stærke position med medieforliget. Det mener jeg faktisk ikke er rigtigt, jeg mener måske snarere tværtimod, for på trods af hvor meget regionerne kan sende, og hvem de kan sende til, fastholder man dem på det niveau, vi kender i dag, og i øvrigt tilfører man dem ikke øgede reklameindtægter.

Kl. 10.10

Hvis regionerne for alvor skal have udviklingsmuligheder, skal der selvfølgelig ske en digitalisering, og man skal selvfølgelig også sikre, at regionerne kan få en landsdækkende kanal, så de dermed på en efter min mening meget, meget, meget fin måde vil kunne bidrage til at opfylde public service-forpligtelsen. Men jeg må bare sige, at nu fraviger regeringen medieforligets intentioner med hensyn til digitalisering. Det er i hvert fald det, vi har kunnet forstå af den offentlige debat.

Senere i dag skal vi behandle et forslag, hvor vi anmoder Kulturudvalget om at få en lidt grundigere diskussion af digitaliseringsspørgsmålet i udvalget, eksempelvis ved at afholde en høring. Her kunne vi også drøfte regionernes fremtidige placering.

Jeg mener sådan set ikke, det er rigtigt, når der bliver sagt, at medieforliget fastholder regionernes stærke position. Jeg mener måske snarere tværtimod, fordi man ikke giver regionerne nogle nye udviklingsmuligheder og derfor fastholder dem på det nuværende niveau. Det er selvfølgelig udmærket, men det er bare ikke godt nok.

(Kort bemærkning).

Ester Larsen (V):

Tidligere har Venstres medieordfører opfordret fru Mette Frederiksen til at sætte sig lidt bedre ind i substansen, og jeg bliver nødt til at gentage den opfordring, når det drejer sig om regionerne.

Det er faktisk sådan, at regionernes stilling er blevet styrket. Tidligere var det sådan, at når det samlede TV 2 skulle have økonomien til at passe, beskar man gang på gang regionernes budget, men nu er regionerne blevet styrket, fordi de har fået sikkerhed for deres økonomi.

Det er en lidt interessant tankegang, der bliver givet udtryk for, når det siges, at en udvikling af TV 2 skulle bestå i, at en regional succes gøres landsdækkende. Det specielle ved regionernes succes er jo netop, at de er lokale. De afspejler det lokale liv og den lokale kultur, det er præcis det, der er deres idégrundlag, og det er jo ikke sikkert, at nordjyderne er helt så optaget af kulturen på Bornholm og på Fyn, som de er af kulturen i deres lokalområde.

Så må jeg sige, at det er altså, som om den udvikling, Socialdemokraterne meget gerne ser, skal være omkostningsfri. Det er første gang, jeg hører Socialdemokratiet tale for en udvikling, som ikke koster noget.

Formanden:

Så er det fru Carina Christensen for en sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Carina Christensen (KF):

Jeg vil bare sikre mig, at det kun var, fordi fru Mette Frederiksen ikke nåede at svare på mit sidste spørgsmål om finansieringen af TV 2 i fremtiden, at jeg ikke fik svar. Jeg vil meget gerne

ne have et helt konkret svar fra Socialdemokraternes side: Hvordan skal TV 2 finansieres i fremtiden? Er det kun licensfinansiering, man kan finde på?

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Allerede i dag er TV 2 sådan set ikke kun licensfinansieret. Det er så at sige en blandingsøkonomi, der finansierer TV 2, og det er der jo al god grund til at fortsætte med.

Jeg synes, der endnu en gang er grund til at understrege, at det beløb, danskerne skal betale for at se TV 2 fra morgen til aften, er knap 1 kr. om dagen. Det er det beløb, vi taler om, og ligegyldigt hvor mange gange regeringspartierne repræsentanter måtte forsøge at male det billede på væggen, at danskerne betaler enorme summer i licens, er det altså stadig knap 1 kr. om dagen, og ja – undskyld mig – det er faktisk ikke ret meget i forhold til det, vi får til gengæld, så jeg er slet, slet, slet, slet, slet ikke bekymret ved udsigten til et TV 2, der selvfølgelig skal udvikle sig inden for de eksisterende rammer, men i regi af en fortsat blandingsøkonomi, altså både reklamefinansieret og licensfinansieret.

For at vende tilbage til spørgsmålet om regionerne: Jeg er fuldstændig enig med fru Ester Larsen i, at det, regionerne kan, og som ingen andre kan, er at tage et lokalt afsæt til f.eks. nyhedsformidling, og det er sikkert også derfor, de nyder så megen opbakning fra seerne. Men der er jo intet til hinder for, at regionerne kunne udfylde en større del af sendefloden end den halve time først på aftenen og lidt småtterier derudover.

Kl. 10.15

Det, der sådan set er interessant i diskussionen om regionerne og digitaliseringen, er: Når man i forvejen har produktionskapaciteten ude i regionerne, når de har en seermæssig opbakning og i øvrigt udfylder en ret central rolle i hele den offentlige debat, hvorfor så ikke give regionerne muligheder for at lave noget andet end det, de laver i dag? Det betyder ikke, at de skal sende landsdækkende fjernsyn, som TV 2 gør. De skal tage afsæt i det regionale og få nogle flere udviklingsmuligheder, og i mine øjne er det mest ...

Formanden:

Ja tak, og så er der en sidste kort bemærkning til fru Ester Larsen.

(Kort bemærkning).

Ester Larsen (V):

Så prøver vi én gang til at få et konkret svar på, hvor meget Socialdemokratiet vil tillade, at licensen skal stige. Vi hører hele tiden, at 1 kr. om dagen er alt, hvad herlighederne koster, men vi har tidligere set, at man var parat til at lægge 500 kr. på licensen uden nogen udvidelse.

Hvis vi skal udvikle TV 2, hvor mange kroner må det så koste om dagen, hvis regionerne skal udvide deres sendetid? Hvor mange kroner må det koste om dagen eller om året? Et konkret svar er meget velkomment.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Nu skal man jo passe på med tallene. De 500 kr., som regeringspartierne repræsentanter under at bringe frem i diskussionen, var en licensstigning over en 4-årig periode, og den gjaldt for både Danmarks Radio og TV 2. Men det, vi diskuterer nu, er TV 2, og her er vi altså nede på et licensniveau, der svarer til knap 1 kr. om dagen.

Så spørger fru Ester Larsen, hvor mange penge vi er villige til at bruge. Det afhænger fuldstændig af, hvad vi vil have. Hvis danskerne er enige med os i, at når vi bruger så relativt megen tid på at se fjernsyn, som vi gør, altså knap 3 timer om dagen, skal der også være et ordentligt udbud og et ordentligt tilbud, og hvis vi vil have ordentligt tv i de knap 3 timer af døgnet, vi ser fjernsyn, koster det selvfølgelig nogle penge. Men det afhænger jo fuldstændig af, hvad det er, vi vil have, så det vil jo – undskyld mig – være grænsende til det absurde at begynde at opsætte grænser for, hvor meget licensen må stige, og hvor mange penge vi vil bruge. Det afhænger fuldstændig af, hvad det er, vi vil med TV 2.

Vores tilgang er stadig, at når vi bruger så meget tid på at se fjernsyn, og når TV 2 udfylder en så central rolle i den offentlige debat som en af de primære formidlere af nyheder, er der ingen grund til at gamble, og efter dagens debat oplever jeg stadig, at det er det, regeringen gør. Man gambler med TV 2, man sætter den danske succes i vort medielandskab over styr uden at have en kulturpolitisk vision, og det er det, der er så ærgerligt.

Formanden:

Så kan vi vist gå videre i ordførerrækken, og hr. Aage Frandsen har markeret.

Aage Frandsen (SF):

Nogle af de beslutninger, som vi træffer i Folketinget, er særlig vigtige, særlig alvorlige og særlig betydningsfulde, fordi de betyder meget for den danske befolkning.

Der er også nogle beslutninger, som er særlig betydningsfulde, vigtige og afgørende, fordi det er svært at trække beslutningen tilbage ved en senere beslutning. Når et tog er kørt, kan det være svært at standse det, og vi må erkende, at når/hvis de to lovforslag, vi behandler i dag, bliver vedtaget, vil der kun være et begrænset tidsrum, hvor det kan lade sig gøre, at et andet folketingsflertal trækker beslutningen tilbage.

Derfor er det en meget, meget afgørende beslutning. Folketinget skal træffe her, og derfor er der grund til at overveje alle muligheder for, hvordan man kan undgå, at beslutningen bliver effektueret. Vi har været tiltalt af den tanke, at man for en gang skyld skulle benytte sig af bestemmelsen i grundlovens § 42 om, at beslutninger kan sendes til folkeafstemning, for vores betragtning er, at her er der tale om noget, som er afgørende og vigtigt, og som det ikke er muligt at ændre senere. Men vi kan forstå, at der formentlig ikke er flertal for det, og det må vi så tage til efterretning og håbe, at selv om beslutningen bliver truffet i dag, når den ikke at blive effektueret i så høj grad, at den ikke kan ændres, når og hvis der kommer et andet folketingsflertal.

Kl. 10.20

Vi har i Danmark et tv-billede, som er ganske unikt, fordi to store public servicestationer har en meget stor del af markedet, og den danske befolkning er åbenbart meget glad for det, siden den ser netop disse to kanaler. Det er to stationer, som på forskellig vis lever op til public service-kravene, og det viser, at selv om man fra Danmarks Radios og TV 2's side har de samme formuleringer om public service, som der har været tale om tidligere, kan der godt komme noget forskelligt ud af det.

Derfor er det ikke alene det, som står i en bestemmelse om public service, der afgør, om man lever op til det på den ene eller anden måde. Det er også de vilkår, som de pågældende stationer har at leve under, og derfor kan vi se, at Danmarks Radio, som er 100 pct. licensfinansieret, i klart højere grad lever op til en række ting, end TV 2 har været i stand til at gøre.

Sådan er forholdet, og det skyldes jo, at TV 2 allerede i dag i høj grad er nødt til at leve under markedsvilkår. Licensen dækker noget, den er

en stødpude i nogle bestemte situationer, og den er en mulighed i nogle bestemte situationer, men TV 2 er i høj grad nødt til at leve under markedsvilkår, og det bliver mere udpræget fremover.

Det er derfor, man må regne med, at TV 2 langsomt vil ændre karakter i takt med, at det alene bliver afhængigt af markedet. Hvornår den ændring vil ske, med hvilken hastighed den vil ske, og hvor stor den bliver, er der ingen, der kan sige på indeværende tidspunkt, men vi kender en række private stationer på markedet, som alene lever af reklamekroner, og de har selvfølgelig et helt andet udbud af udsendelser end de stationer, som også har licens i ryggen. Sådan er vilkårene af gode grunde.

Der er hele tiden blevet stillet dette spørgsmål: Hvad vil man gøre i stedet for? Det, regeringen har valgt, er at sige, at man sætter licensen ned – forstået på den måde, at den ikke må stige. Her har man valgt det samme, som man har valgt på en række andre områder under henvisning til, at nu er der skattestop, men det koster jo noget, for så er der noget, man ikke kan få.

Nu er det jo ikke sådan, når licensen ikke stiger, at vi ikke kommer til at betale på anden vis, for det gør vi jo. Vi finansierer TV 2 i øjeblikket, fordi vi køber varen. Jeg betaler til TV 2 i øjeblikket, og jeg betaler formentlig også til TV 3, fordi der er reklamekroner i nogle af de varer, jeg køber. Selvfølgelig er det sådan.

Det er fremstillet således: Enten betaler man licensen, eller også betaler man ikke. Jamen jeg betaler da i høj grad. I dag er det det samme på TV 2, som hvis man køber en øl. De nye reklameregler har sørget for, at man bidrager på den samme måde, som når der er tale om en række andre forbrugsgoder, så vi finansierer selvfølgelig alle sammen TV 2's reklamekroner, ligesom vi finansierer TV 3's.

Hvad er så alternativet? Jeg ville lade licensen stige lidt, og jeg ville lade det offentlige overtage nogle af de ting, som i dag betales via licensen, for det synes jeg er fornuftigt. Specielt hvis man synes, at TV 2's og i øvrigt også Danmarks Radios økonomi er trængt, og man synes, at licensen ikke må stige, var det jo sådan set rimeligt, at det offentlige betalte det, som i virkeligheden ikke har noget med TV 2's og DR's public service-funktion at gøre, f.eks. filmaftalen. Den burde i virkeligheden ligge et andet sted.

Jeg er klar tilhænger af, at TV 2 på samme måde som Danmarks Radio skal have mulighed for at indgå aftaler og kontrakter med andre, så

man kan udvikle sig i takt med den verden, vi kommer til at stå over for på tv-området. Der er ikke noget med, at TV 2 ikke skal have mulighed for at udvikle sig i offentligt regi. Det er et spørgsmål om at finde nogle andre finansieringskilder end at kaste sig ud i den risiko, det er alene at overlade det til markedet.

Kl. 10.25

Kulturministeren siger, at nu får vi bedre tv på TV 2, men det er der ingen, der kan sige noget som helst præcist om, heller ikke ministeren. Vi kan skønne ud fra, hvor meget vi tror, markedet vil påvirke udbuddet på TV 2, og vi har mulighed for at sammenligne med andre kanaler, som i øjeblikket udelukkende er afhængige af markedet. Det er det billede, vi ser foran os, og jeg har en aftale med kulturministeren om, at vi skal mødes om knap 5 år for at se, hvor galt udviklingen er gået til den tid.

For mig er der ikke tvivl om, at markedet vil påvirke udviklingen. Det kan ikke undgås, når man skal tænke på reklamekroner, og i endnu højere grad, end TV 2 allerede gør, vil man tænke på, hvilke seerkategorier der er særlig gode i forbindelse med at skaffe reklameindtægter. Det er et bestemt publikum, man vil gå efter, og det gør man allerede. Jeg synes, TV 2 i ganske mange år har været inde i en udvikling, som helt tydeligt viser, hvad der vil ske, når man er afhængig af markedet og går efter et bestemt publikum, og det betyder samtidig, at der er andre seergrupper, man ikke kan interessere sig for på samme måde, fordi der ikke er reklamekroner i det.

Det, der besluttes i dag, betyder, at den udvikling, vi har set de senere år, vil fortsætte med klart forøget styrke i retning af, at TV 2 i endnu højere grad skal tænke på nogle bestemte kunder, for nu at bruge det udtryk. Det er det, man tvinger TV 2 til, og det er det, vi kan se også er sket og naturligvis stadig sker med andre kommercielle kanaler.

Norge har været nævnt, og her er det altså meget væsentligt, at eksperterne i Norge, som i øvrigt gæstede Danmark i forbindelse med høringen i efteråret, siger, at det norske reklamemarked overhovedet ikke kan sammenlignes med det danske. Det er jo ikke, fordi man ikke kan forestille sig, at reklamer kan finansiere et tv-foretagende, for det kan de selvfølgelig godt. Men det er for det første et spørgsmål om, hvor mange kroner der er i det, og for det andet i hvilket omfang det vil påvirke de udsendelser, som sendes. Sådan som det danske marked er, vil det

naturligvis i høj grad påvirke udsendelserne i en efter min og vores opfattelse negativ retning.

Vi diskuterer somme tider spørgsmålet: Er mangfoldighed pluralisme? Man kan sige, at det dækker over to ting. Er der mange udbydere? Så kan man måske sige, at det er mangfoldigt, men hvis disse udbydere udbyder det samme, er det altså ikke særlig mangfoldigt. Mangfoldighed består i, at man sender noget forskelligt, og det er det, der er kernepunktet for public service-stationer, ikke mindst DR, men indtil nu også TV 2. Man skal selvfølgelig sende noget forskelligt, fordi vi danskere er forskellige og alle sammen har krav på at få sendt noget, der passer os.

Vi stemmer naturligvis imod de to lovforslag. Vi havde gerne set, at der efterfølgende kom en folkeafstemning, og vi har ifølge grundloven 5 dage til at kræve det, men det må så være op til andre partier. Vi kan jo ikke gøre det alene sammen med Enhedslisten.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Hr. Aage Frandsens ønske om en folkeafstemning kaster jo nogle andre perspektiver af sig, for hvornår skal vi så ud i flere folkeafstemninger?

Man kan sådan set sige, at dengang den tidligere regering solgte Tele Danmark, var det absolut også en beslutning, som havde voldsom stor betydning for danskerne, navnlig når man ser på det, som udviklingen af mobiltelefoni osv. osv. har ført til i dag. Så skulle vi jo altid lægge sådan nogle ting ud til folkeafstemning, fordi de har enorm betydning for mange danskere, men jeg vil advare imod, at man bevæger sig ud på den glidebane uden i hvert fald at have overvejet meget, meget, meget, meget nøje, hvilke konsekvenser det kunne få.

Så taler hr. Aage Frandsen om, at TV 2 bliver mere markedsbaseret. Nej, når vi taler om TV 2, kan vi altså ikke sige, at det kan være mere eller mindre jomfru. Sådan spiller klaveret ikke. I dag er TV 2 ét hundrede procent markedsorienteret, og det er med ét hundrede procent markedsbriller, man foretager sin programplanlægning. Kan hr. Aage Frandsen ikke bekræfte det?

Kl. 10.30

Så vil jeg da gerne lige her til slut til hr. Aage Frandsen sige, at når vi er færdige med debatten, vil jeg gerne invitere hr. Aage Frandsen på en øl, så vi sammen kan støtte privatiseringen af TV 2.

(Kort bemærkning).

Ester Larsen (V):

Hr. Aage Frandsen omtaler den udyikling, vi har set i TV 2, som præget af, at TV 2 tænker på bestemte kunder. Jeg vil spørge, om hr. Aage Frandsen ikke vil være så venlig at kommentere, om ikke nøjagtig de samme udviklingstræk gør sig gældende hos DR – DR, som er fuldstændig uafhængig af markeds kræfter og reklamefinansiering.

(Kort bemærkning).

Carina Christensen (KF):

Jeg vil da godt anerkende, at hr. Aage Frandsen kommer med et bud på, hvordan SF mener, at TV 2 i fremtiden skal finansieres. SF ønsker, at licensen skal stige lidt. Det ønsker vi ikke, for vi ønsker at sætte licensen ned. Derudover ønsker man at udvide TV 2's aktiviteter, så de kan gå ud og lave nogle flere ting.

Jeg vil gerne spørge hr. Aage Frandsen: Anerkender han ikke, at det kan være en smule konkurrenceforvridende, hvis TV 2 påtager sig at gå ud i flere nye aktiviteter med licens i ryggen? Synes man, det er fint, eller regner man ikke med, at det vil give et problem med konkurrencemyndighederne?

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Med hensyn til det sidste, om det giver problemer i forhold til konkurrence, er det altså afgørende, at man holder kasser adskilt, og det skal man gøre. Hidtil har det vist sig, at det har TV 2 kunnet gøre, og det skal de så også kunne i fremtiden.

Med hensyn til TV 2's og DR's kunder og seere er det sådan, at DR selvfølgelig også tænker på seere, men de tænker ikke nødvendigvis på, at de seere, de har, også er nogle seere, som er gode reklamemæssigt set.

Det gør de måske også somme tider. Jeg kan ikke udelukke, at det er de samme, man tænker på, når man f.eks. laver Grand Prix-udsendelser. Det er jo den gamle ting, man altid har gjort, så man vil nok mene, at man stadig væk skal gøre det, også selv om Danmark ikke deltager.

Men det, der er karakteristisk for TV 2 i forhold til Danmarks Radio, er, at TV 2 jo satser på det, vi kan kalde det unge publikum. De satser ikke specielt på fru Ester Larsen og mig. Jeg ved ikke, om fru Ester Larsen har tænkt på det?

Derimod tænker Danmarks Radio sådan set på både fru Ester Larsen og mig og også på et

ungt publikum, for det har de mulighed for, fordi de har licensen i ryggen. De vil også gerne have mange seere, og det er en forpligtelse, at de har mange seere, men de skal sørge for, at det er alle typer seere. Det er helt umiskendeligt. Man kan tydeligt se, at publikum er forskelligt på TV 2 og DR, det viser alle undersøgelser.

Så med hensyn til hr. Jens Rohdes udtalelser om, at man ikke kan være mere eller mindre markedsorienteret. Det kan man i høj grad. Hvis man har nogle offentlige midler i ryggen, er man da mindre afhængig af markedet med hensyn til, om man er nødt til alene at tænke på indtægter og udgifter hele tiden.

Et styret marked eksisterer jo også, i hvert fald i min terminologi, for man har et rent marked på den ene side, og så har man planøkonomi på den anden side, og ingen af delene bryder jeg mig om, men man kan have blandingsformer, og derfor er sammenligneligheden med, om det er mere eller mindre jomfrueligt, ikke rimelig i den her forbindelse.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg sagde, at det var i forbindelse med TV 2 og den konstruktion, vi har i dag, for det er faktisk sådan. Jeg ville ønske, at hr. Aage Frandsen blev sat ind i et programudvalg eller sådan noget, hvor man laver programplanlægning.

Det foregår efter nogle meget, meget markedsbaserede modeller på TV 2 i dag, og man skeler også meget skarpt til, hvilke seere der er gode, og hvilke der ikke er gode. Det er jo ikke for sjov, at der er gået inflation i alle de her boligudsendelser, hvor man rammer et segment, som simpelt hen er udtænkt rent markeds-mæssigt.

Sådan er virkeligheden for TV 2 i dag, og det er det, jeg synes, man fornægter lidt fra oppositionens side, nemlig at erkende, at selv om vi giver TV 2 licens i dag, er det så lille en del af det, at de er nødt til at agere på den måde.

Kl. 10.35

Så kan man selvfølgelig sige, at så ønsker man at give mere i licens og øge det offentlige tilskud. Det er jo fair nok. Så kunne man fortælle, hvor meget det skal være. For det er sådan set rigtigt nok, at licensstop og skattestop under en eller anden form koster noget, men det duer jo ikke at fremstille det, som om det ikke koster noget, når man så vil mere og derfor hæver licensen eller hæver skatterne, for så må folk jo til

lommerne, og så er det os, der herinde bestemmer, at nogle mennesker skal betale noget mere.

(Kort bemærkning).

Ester Larsen (V):

Nu er det meget venligt af hr. Aage Frandsen at bekymre sig om, hvorvidt DR tager hensyn til mig og mine seerønsker. Og jeg må da sige, at Danmarks Radio tager hensyn til den gruppe seere, som er interesseret i kulturelle kvalitetsprogrammer, men de tager ikke meget hensyn til samme seeres nattesøvn.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Hr. Jens Rohde siger, at det allerede er markedsbestemt og sådan noget. Jamen det er en række af deres udsendelser helt tydeligt, og det bærer de tydeligt præg af. Men børneudsendelser tror jeg ikke kan svare sig. Ikke alle børneudsendelser, de laver. Det er heller ikke sikkert, at nyhedsudsendelser kan svare sig, for det er jo noget med, at det er et bestemt publikum, der ser dem.

Jeg har ikke været inde, og det har hr. Jens Rohde formentlig heller ikke, i TV 2's indre overvejelser over det, for det er noget, de holder for sig selv. Men der er udsendelser, som selvfølgelig er bedre til et bestemt publikum med hensyn til, at de ser det, og det er et publikum, der er reklamekroner i. Det er der. Og man kan jo helt tydeligt se, at der, hvis vi tager TV3 eller Tv-Danmark eller andre lignende kanaler, er en glidende overgang fra den ene yderlighed til den anden yderlighed, nemlig Danmarks Radio. Der er en klar forskel. Og der ligger TV 2 imellem, og der har TV 2 i perioder jo helt tydeligt, kan man sige, været presset, og så bevæger de sig. Det er derfor, at der ingen tvivl for mig er om, at de vil være under pres. Det, vi ikke ved, er, hvor meget de vil være det i de kommende år.

Nu har TV 2 så den fordel, kan jeg forstå på den beslutning, regeringen har truffet, at de er de eneste, der har reklamekronerne som landsdækkende station, indtil videre i hvert fald. Der har de så stadig væk en fordel, så længe det varer.

Men der er ingen tvivl om, at de selvfølgelig allerede nu tænker i reklamekroner, men de vil komme til at tænke mere i reklamekroner. Selvfølgelig tænker de på dem nu, og man kan se, at de gør det, og jeg synes bare, at de skal gøre det med fuld åbenhed.

Jeg synes også, man skal være klar over, at noget af det, som TV 2 i dag sender, vil der ikke være kroner i i fremtiden, og derfor vil de ikke blive ved med at sende det.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det er ganske enkelt ikke korrekt, vil jeg sige til hr. Aage Frandsen. Man laver sådan en programplanlægning efter nogle relativt faste modeller. Det er ikke nogen hemmelighed. Det ved enhver, der har været inden for den kommercielle mediebranche. Man ved lige nøjagtig, hvordan man skal sætte det sammen.

Og jo, børneudsendelser er fuldt ud kommercielt bæredygtige. Bubburs udsendelse Snurre Snups Søndagsklub er et fuldt kommercielt bæredygtigt program. Det tjener man penge på. Der er ikke ret mange omkostninger forbundet med at lave det, og det har en interessant målgruppe. Så det er fuldt kommercielt bæredygtigt. Det er tegnefilmene også.

Så blev der nævnt nyhedsudsendelser. Jamen det, man skal betragte nyhedsudsendelser som – jeg ved godt, de er dyre at lave – er som en del af stationens brand. Det er faktisk TV 2's vigtigste brand, og derfor ville det være fuldstændig galimatias, hvis man slækkede på nyhedsudsendelserne. Med fare for at blive skudt noget i skoene af fru Mette Frederiksen kan jeg sammenligne det med et supermarked. Der giver man også grøntafdelingen forholdsvis mere plads end det, den kan indtjene, for det er det, der får folk til at købe noget mere andre steder i butikken, og grøntafdelingen får folk til at komme indenfor. Sådan virker nyhedsudsendelserne på tv og i øvrigt også på radio.

Så alt det, TV 2 laver i dag, er fuldt ud kommercielt bæredygtigt.

Kl. 10.40

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Hverken hr. Jens Rohde eller jeg kender af gode grunde præcis det, vi nu taler om. Men i den periode – den var meget kort – hvor der var begrænsninger i reklamerne omkring børneudsendelserne, var det entydigt, at de ikke var bæredygtige, og det var, fordi man jo fra politisk side kan lægge nogle ting ind, som gør, at det ikke er bæredygtigt; ligesom man kan pådutte eller tvinge lokalstationer til at sende nogle helt andre ting i nogle vinduer. Det svækker dem også. Så på den måde påvirkes ens markedsmulighe-

der alligevel af, at der er nogle bestemte udsendelsestyper.

Så kan man jo selvfølgelig sige, at der vil man ingenting have, for det hele skal være et frit marked, og det ved jeg hr. Jens Rohde vil, men jeg vil jo styre markedet. Markedet er en glimrende tjener, men en forfærdelig herre, og det er det, som er forskellen på hr. Jens Rohdes ideologiske holdning og min. Hr. Jens Rohde synes, at markedet er en glimrende måde at udvikle tingene på, og jeg mener, det er nødvendigt, at vi også politisk har hånd i hanke med det, så der er en vekselvirkning. Det er derfor, jeg er tilhænger af blandingsøkonomi og ikke af ren markedsøkonomi.

Søren Søndergaard (EL):

For Enhedslisten er det utrolig vigtigt, at der er nogle holdepunkter i en globaliseret verden; nogle holdepunkter i forhold til at få en forståelse af, hvad der foregår, eksempelvis nyheder. Der er også behov for en anden forståelse af, hvad der foregår, som man kan kalde kultur i en bred forstand. Det er også utrolig vigtigt, at man får plejet sine rødder. Det er jo ikke sådan, at der er en modsætning mellem at have rødder og at have et globalt udblik og udsyn, tværtimod. De stærkeste og største og flotteste træer er dem med de største rødder. Så der er absolut ikke nogen modsætning mellem de to ting.

Et af de instrumenter, som vi i det danske samfund har til at give folk mulighed for at stifte alsidigt bekendtskab med nyheder, med dansk kultur, med at få og bevare kendskabet til den danske befolknings rødder og få et udblik i andre befolkningsgruppers rødder, jamen det er tv, for tv spiller en utrolig stor rolle i danskernes hverdag. Flere timer om dagen i gennemsnit bruger danskerne på at se tv. Det er jo ikke en helt lille del af befolkningens tid, der går med at se tv.

Derfor har det også været Enhedslistens udgangspunkt, at det at satse på, at tv fik nogle ordentlige vilkår, var afgørende, når man snakkede om kulturpolitik, og at det var afgørende, når man snakkede om, at den danske befolkning og den danske kultur skal klare sig i en globaliseret verden. Al snak om, at dansk kultur skal klare sig i en globaliseret verden, men man så ikke vil ofre midler på, at vi har et godt tv, er efter vores opfattelse tom snak.

Derfor har vores udgangspunkt også været, og det har det været i lang tid, fordi vi er imod monopolisering, at der skulle være to offentligt

ejede stationer i konkurrence med hinanden, så forskellige synspunkter kunne komme frem; to offentligt ejede stationer finansieret ved hjælp af offentlige midler. Vi har været imod licensen, fordi den rammer asocialt, derfor er vi gået ind for en skattefinansiering. Det kræver vilje, og det kræver penge, det er vi klar over, men det har vi været villige til at give.

Det, der måske er den største skuffelse her, er, at de borgerlige partier, som jo ellers i andre sammenhænge meget ofte snakker om danskhed, faktisk ikke er villige til at give de her penge. Især er Dansk Folkeparti, som jo næsten er noget af det mest danske, man kan have, i hvert fald i egen opfattelse, ikke villig til at give de penge, der skal til for at sikre dansk kultur, danskproducerede nyheder, danskproduceret tv i det omfang, som befolkningen fortjener.

Kl. 10.45

I stedet har vi set et privatiseringsforslag fra regeringen, hvor den centrale begrundelse, der bliver brugt igen og igen, er, at det er med til forhindre en licensstigning. Vi synes, det er fattigt, at det virkelig er et argument, man helt alvorligt kan bruge for at privatisere TV 2, altså at man forhindrer en licensstigning.

Som hr. Aage Frandsen har været inde på, så betyder det jo ikke, at seerne ikke kommer til at betale prisen alligevel. Der er jo ingenting, der kommer af ingenting, undtagen lommeuld, og det er jo sådan, at de penge, som skal ind i TV 2, kommer ind på en anden måde, nemlig gennem reklamerne, hvis ikke de kommer ind ved hjælp af en licens. Men reklamerne er altså ikke noget, der er finansieret af højere magter, men noget, der er finansieret gennem befolkningens forbrug, så selvfølgelig er det den danske befolkning, der i sidste ende, uanset hvordan man vender og drejer det, kommer til at betale for TV 2.

Men der er en stor forskel på, hvilken mulighed for indflydelse det offentlige har. Hvis tingene er finansieret ved hjælp af offentlige bidrag, direkte, åbent og ærligt, er der mulighed for også at tage en diskussion i den danske befolkning og lægge nogle klare retningslinjer og fastholde de retningslinjer. Hvis man derimod lader markeds kræfterne styre og lader det gå ud på reklamemarkedet, er de muligheder alt andet lige betydelig dårligere.

Så bliver det sagt: Jamen vi stiller en masse public service-krav. Og det er da også rigtigt, for der vil være en masse public service-krav i begyndelsen. Det, der er det interessante, er selv-

følgelig, hvilke krav der vil være, når krisen kradser for de folk, som jeg er sikker på går ind i projektet og investerer i TV 2-projektet for at lave det bedst mulige fjernsyn. Problemet er selvfølgelig, hvad de vil gøre i den situation, hvor krisen kradser, og hvor pengene mangler, ikke alene til at få stationen til at køre rundt, men også til at skabe et overskud til sig selv.

Vi har et eksempel på en privat kanal, der hedder TV3, som jo lagde flot ud med en relativt bred programflade, oven i købet nyhedsudsendelser flere gange om dagen. Men da de konstaterede, at nyhedsudsendelserne ikke kunne betale sig, blev nyhedsudsendelserne skåret væk. Det ved vi selvfølgelig godt at et privatiseret TV 2 ikke har mulighed for, for der er lavet en public service-aftale. Men der er jo ikke nogen public service-aftale, der kan garantere, at man ikke skærer på kvaliteten af nyhederne; at man ikke sender en person til at jordskælvsområde for at indhente direkte øjenvidneberetninger og direkte oplysninger derfra, men bare baserer sig på de internationale nyhedsbureauer. I stedet for at have folk direkte i Irak for at se, hvad den amerikanske besættelse rent faktisk betyder i forhold til den irakiske befolknings manglende indflydelse på olieindustrien osv., kan man basere sig på nogle amerikanske nyhedsbureauer, der fortæller, at alt går strålende.

Der er altså ingen tvivl om, at man sagtens kan skære ned og lave dårligere tv, som betyder, at den danske befolkning bliver mindre informeret, uden at man reelt behøver at bryde med de public service-forpligtelser, som ligger. Derudover er der jo det ved det, at man ved at afgive muligheden for at træffe beslutninger om retningslinjerne for TV 2 vil komme i en situation, hvor sådan et privatiseret TV 2 selvfølgelig i en situation kan udnytte den adgang, man har til befolkningen, til at stille krav om ændring af public service-betingelserne, f.eks. stille krav om, at man skal have breaks, eller at man skal have lov til at have politiske reklamer, eller hvad det nu kan være, og hvor det vil være meget vanskeligt at stå imod.

Der har været en for os at se underlig opfattelse af, at mange af de her problemer jo kan løses, bare vi får risikovillig kapital ind, og det er det helt store problem, at der ikke er risikovillig kapital til TV 2. Men det, der kendetegner risikovillig kapital, er jo, at risikovillig kapital også vil have et stort afkast. Hvis afkastet på risikovillig kapital er det samme, som man kan få ved at sætte pengene ind i Forstædernes Bank, så sæt-

ter folk selvfølgelig pengene ind i Forstædernes Bank, for det er der ikke nogen stor risiko ved.

Hvis kapitalen skal være risikovillig, skal den selvfølgelig have et ekstraordinært stort afkast. Et ekstraordinært stort afkast er altså noget, som skal finansieres af et privatiseret TV 2 i stedet for at gå til programvirksomhed eller i stedet for at gå til noget andet.

Man kan sige, at den her diskussion har været meget grundig. Alligevel må vi jo konstatere, at vi fik en overraskelse ved andenbehandlingen, fordi ministeren havde et behov for at stille et ændringsforslag. Man var kommet til at tillade politiske reklamer, og man ønskede ikke de politiske reklamer. Det tror jeg er fuldstændig ærligt ment fra regeringspartierne side. Derfor måtte man stille et ændringsforslag.

Vi var meget omhyggelige i debatten under anden behandling og i udvalget, og vi spurgte: Kan vi nu være sikre på, at det her emne er fuldstændig belyst, at der ikke er nogen overraskelser? Og det var selvfølgelig, fordi spørgsmålet var: Skulle det tilbage i udvalget mellem anden og tredje behandling? Og skulle vi give en dispensation, fordi forslaget kom meget sent osv.? Og vi fik det klare indtryk, at der ikke var nogen overraskelser.

Kl. 10.50

Derfor må vi sige, at det undrer os meget, at vi i dag må konstatere, at der ligger en påstand om, at der kan komme en trussel mod mulighederne for at friholde et privatiseret TV 2 for politiske reklamer, og at ministeren ikke med en redegørelse fra Justitsministeriet kan gå op og afvise den påstand. Det undrer os meget.

Det er helt klart, at det er noget, som efter vores opfattelse vil følge ministeren og regeringen, hvis det senere skulle vise sig, at der bliver problemer på den front.

Vi har i hvert fald fra Enhedslistens side gjort, hvad vi kunne for at forsøge at få det her spørgsmål afklaret, inden der kom en afstemning. Vi beklager, at den samme vilje til at undersøge det ikke har været der fra regeringspartierne side, men et flertal er jo nu engang et flertal.

Til slut vil jeg bare sige, at vi synes, det havde været naturligt i kraft af det her emnes betydning at gennemføre en folkeafstemning. Vi har noteret os den henvendelse, der er kommet fra de danske lytter- og seerorganisationer og det nye Public Service Råd. Vi har noteret de argumenter, som de bruger. Vi synes, det er rigtige argumenter.

Vi synes, det er en vigtig ting med stor indflydelse for den danske befolkning. Derfor synes vi, det ville have været godt at have haft en folkeafstemning. Vi beklager, at regeringen afviser det. Vi håber, at Socialdemokratiet vil overveje det i de kommende dage, så vi kan få samlet de 60 underskrifter for at gennemføre en sådan folkeafstemning, for det vil være en naturlig konsekvens også af den kritik, som Socialdemokratiet har fremført mod forslaget.

Uanset om det skulle blive til noget eller ej, er vi under alle omstændigheder tilfredse med, at der er kommet en klar melding fra alle de partier, som står uden for det her forlig, dvs. fra Socialdemokratiet, fra Det Radikale Venstre, fra SF og fra Enhedslisten, om, at efter et kommende valg, hvor der er et nyt politisk flertal, vil man ikke være bundet af den aftale, der ligger bag det her medieforlig.

Det vil sige, at der vil ske en nyforhandling, ikke på basis af det eksisterende medieforlig, men på basis af, hvad der er fornuftigt og til gavn for de danske seere. Den forhandling ser vi frem til. Lad den komme hellere før end senere.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg bliver lige nødt til ganske kort at sige noget til hr. Søren Søndergaard, som postulerede heroppefra, at det eneste argument, vi kan give, er lavere licens. Så hørte hr. Søndergaard jo ikke min tale.

Det, jeg nævnte om lavere licens, var det allerallersidste. Resten handlede om de udviklingsmuligheder, som vi mener TV 2 skal have, og som vi mener, at man er nødt til at give nogle begrænsninger på, når det er en offentlig, statsfinansieret kanal.

Jeg nævnte endda hr. Søren Søndergaard i min tale, for han havde spurgt, om man ikke bare kunne give los for de udviklingsmuligheder alligevel, hvor vi sagde: Nej, det mener vi sådan set ikke, for der er konkurrenceforvriddede elementer i det, og det kan faktisk være med til at presse andre ud af markedet, således at man får mindre pluralisme.

Det er faktisk også nogle af de børnesygdomme, vi lever med på det danske mediemarked i dag, nemlig at vi i alt for mange år stort set har holdt alle andre uden for markedet. Men det er en helt anden diskussion.

Men argumentet for privatisering af TV 2 gav jeg i min 5-minutters-tale og leverede kun den del om licensen som en, skal vi sige, ekstra ge-

vinst, vi syntes vi kunne tilbyde seerne, og ikke som hovedargument.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg hørte sådan set hr. Rohdes tale, og jeg troede, at han gemte det bedste til sidst, og at det var konklusionen, der kom til sidst, fordi hr. Rohde ligesom byggede op til den her konklusion, at så var der det med licensen.

Men jeg forstår så, at det er et blandt flere argumenter. Men jeg synes sådan set, det er slemt nok, at det overhovedet er et argument, for det, der er det afgørende, hvilket jeg prøvede at understrege i min tale, er spørgsmålet om bevarelse af den danske kultur; det er spørgsmålet om at sikre den danske befolkning, de, der bor i Danmark, ordentlige nyheder, sikre dem et kulturelt udbud og sikre dem en mangfoldighed i sendefloden.

Så forstod jeg på hr. Rohde, men der må hr. Rohde korreksere mig, at det, som egentlig gemmer sig bag i hvert fald en del af det her, er, at hr. Rohde mener, at der har været for mange, som har været holdt uden for markedet. Betyder det, at det, som hr. Rohde egentlig er lidt ked af, er, at de to public service-stationer, Danmarks Radio og TV 2, har haft den store opbakning fra seerne og lytterne? Er det, hr. Rohde er ked af, at TvDanmark og TV3 og de andre kanaler har haft en så relativt lille andel af seerne, og at det her i virkeligheden skal ses som et instrument til, at disse privatejede kanaler kan få en større andel af seerne?

Kl. 10.55

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Nej, jeg siger bare, at det, man jo i mange, mange år har gjort, sådan set er, at man, når man skulle handle frekvenser hjem til Danmark, kun har sørget for, at der var plads til Danmarks Radio. Der har været en meget klar fokusering på både radio- og tv-frekvenser med hensyn til, at man endelig ikke skulle have for meget hjem, og det har man kørt meget målrettet efter. Det er jo klart, for dengang var man meget protektionistisk i Danmarks Radio; der er man jo i dag mere åben over for det. Men i det historiske forløb, der har været, har man været meget fokuseret på kun at holde frekvensniveauet til, at der kunne være Danmarks Radio og så lidt mere. Det har været den linje, man har forhandlet efter. Og det er der, jeg siger, at man på den måde rent

teknisk har været med til at holde andre uden for markedet.

Jeg siger ikke, at jeg beklager, at DR og TV 2 har meget store seertal; det synes jeg sådan set er ganske glimrende. At TV 2 har meget store seertal gør jo nok også, at jeg igen siger, at det jo ville være fuldstændig absurd, hvis TV 2 skulle gå ind og ødelægge deres eget seergrundlag og dermed deres egen forretning.

Det er jo pudsigt, at venstrefløjen refererer til de her seertal, og at det er fantastisk med store seertal, mens den samtidig angriber og synes, at det er forfærdeligt, hvis der er nogle stationer, der kører efter seertal. Det er en absurditet.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Til den diskussion vil jeg bare sige, at det jo er den diskussion, vi løbende har haft om, hvordan man skal vurdere seertal. For os er et stort antal seere vigtigt, også selv om det kommer til veje ved hjælp af en masse programmer, som har relativt små seertal.

Vi er meget tilfredse med, at der er en masse programmer, der ses af relativt få mennesker, hvis det samlet betyder, at befolkningen som helhed føler sig dækket ind. Vi har ikke den der tvangsopfattelse af, at alle f.eks. skal sidde og se på fodbold.

Vi synes, det er strålende, hvis der også er nogle, der ser på cricket eller kvindehåndbold eller hvad som helst, selv om det er mindre målgrupper. Det, der bare er det afgørende, er, at det sikres, at der er et udbud, så alle får noget. Hvorimod det, der sker, når man opererer på markedsvilkår, er, at hver enkelt udsendelse skal kunne svare sig i forhold til at sælge reklamer osv., og derfor sker der en centralisering, hvor det, der er mest interessant, hele tiden bliver valgt, hvilket går ud over mangfoldigheden. Det er problemet.

Så vil jeg bare sige til hr. Rohde: Hvis der på nogen måde har været et forsøg fra Danmarks Radio eller et offentligt ejet TV 2 på at holde andre uden for i form af manglende mulighed for at sende, så er det ikke noget, Enhedslisten har støttet.

Enhedslisten går ind for total pluralisme, hvad angår medierne. Vi går ind for, at flest mu-

lige skal have mulighed for at sende tv, men vi har også den opfattelse, at det offentlige har en forpligtelse til at sørge for to offentligt finansierede – og konkurrerende – public service-kanaler.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Det her er en glad dag, og det er en god dag for danskerne, som får mulighed for at få brudt det scenario, som nogle politikere i hvert fald lægger op til, nemlig at kigge tilbage og forholde sig til gamle dage.

Nu sikrer vi et stærkt TV 2; et TV 2, som vil have et enormt udviklingspotentiale; et TV 2, som vi holder i stram snor ved hjælp af nogle public service-kontrakter, som er helt eksplicitte, og som stiller større krav til det nye TV 2 i forhold til tidligere. Det vil sige, at vi kan forudse og tro på, at vi får et stærkere og mere kvalitetsorienteret TV 2 end før.

Vi får med forslaget brudt Danmarks Radios monopoli på radionyheder. Vi får et landsdækkende alternativ til Danmarks Radio. Vi får en situation, som sikrer, at danskerne vil have flere forskellige kvalitetskanaler at vælge imellem på tv- såvel som på radiosiden.

Kl. 11.00

Det er altså et afbalanceret medieforslag, der forhåbentlig er flertal for lige om lidt, og som vil være med til at sikre, at danskerne i hvert fald i de næste mange år vil have en pluralistisk mulighed for at se kvalitets-tv og kvalitetsradio. Så jo, det er en dejlig dag for danskerne i dag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Kl. 11.05

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 61 stemmer (V, DF og KF), mod 49 (S, SF, RV og EL); 2 (KRF) stemte hverken for eller imod.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Tredje behandling af lovforslag nr. L 212:

Forslag til lov om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed. (Ændringer som følge af lov om TV 2/DANMARK A/S).

Af kulturministeren (Brian Mikkelsen).

(Fremsat 3/4 2003. Første behandling 25/4 2003. Betænkning 7/5 2003. Anden behandling 15/5 2003).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 62 stemmer (V, DF og KF) mod 46 (S, SF, RV og EL); 2 (KRF) stemte hverken for eller imod.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 115:

Forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af en kommission med henblik på at omlægge statens økonomiske støtte til folkekirken og undersøge den civile registrering.

Af Jann Sjursen (KRF) m.fl.

(Fremsat 18/3 2003. Første behandling 11/4 2003. Betænkning 21/5 2003).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 11 (SF, EL og KRF) stemte for, 99 (V, S, DF, KF og RV) imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 21:

Forslag til folketingsbeslutning om, at nuværende førtidspensionister skal have ret til at vælge de nye ydelsesniveauer i den kommende førtidspensionsordning.

Af Line Barfod (EL) og Pernille Rosenkrantz-Theil (EL).

(Fremsat 23/10 2002. Første behandling 7/11 2003. Betænkning 7/5 2003).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 2 (EL) stemte for, 108 (V, S, DF, KF, SF, RV og KRF) imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 150:

Forslag til folketingsbeslutning om styrkelse af indsatsen for familien i sager om truede børn.

Af Tove Videbæk (KRF) m.fl.

(Fremsat 11/4 2003. Første behandling 6/5 2003. Betænkning 15/5 2003).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.